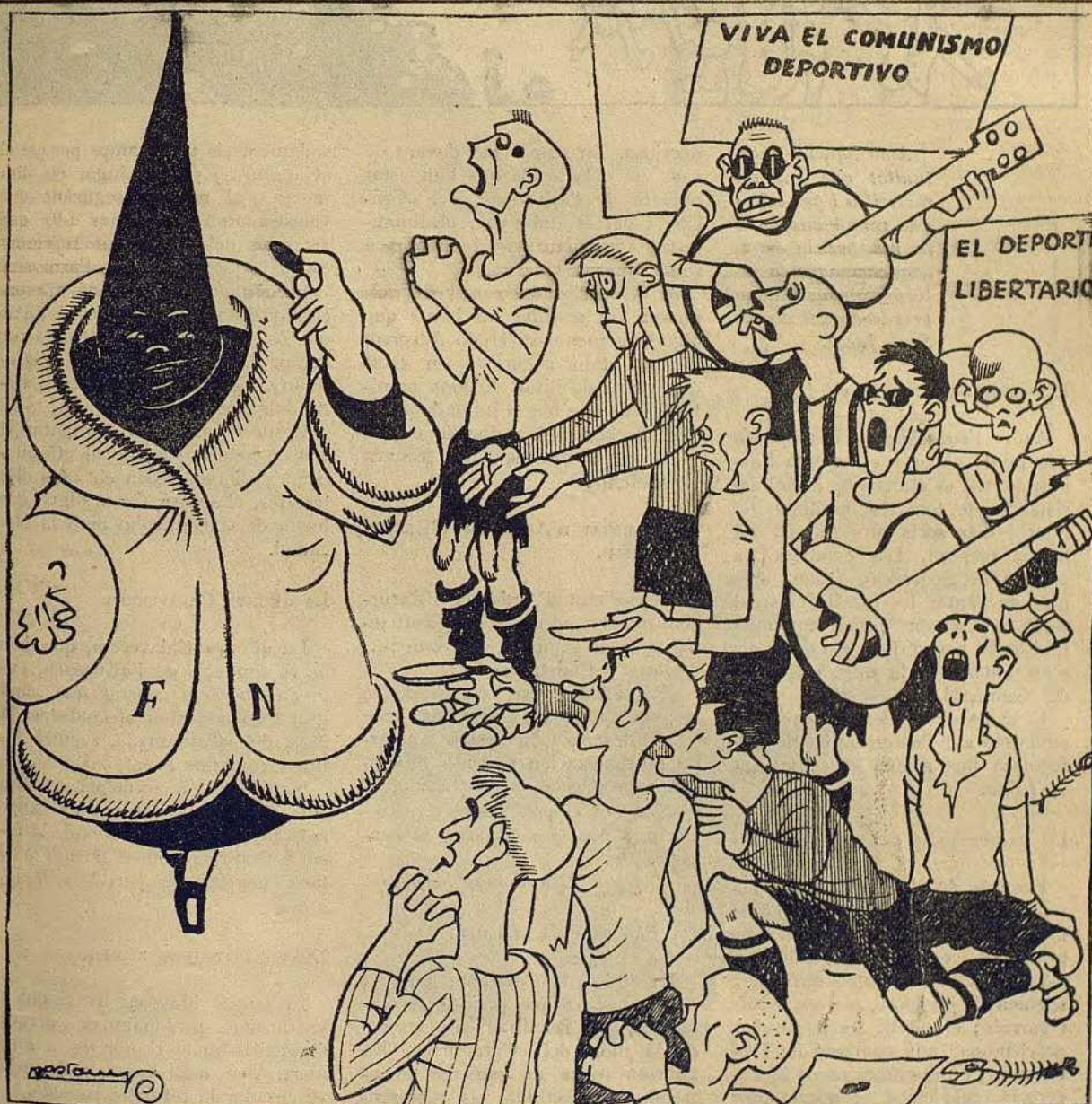




REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ:
CONSELL DE CENT, 201

ANY XI. — NÚM. 486
BARCELONA, 2 DE FEBRER 1932

APARTAT DE CORREUS 92
TELÈFON 32596



ALTRUISME, ESPLENDIDESA I MAGNANIMITAT

Els clubs. — Una gràcia de caritat! Tingui llàstima i compassió d'aquests clubs que no poden menjar.
La Nacional. — Aquí teniu cinc cèntims i repartiu-los entre tots. Però no els malgasteu ni agafeu mals vicis.

La sorollosa desaparició del Catalunya



Amb aquella oportunitat que ens caracteritza i per evitar que ningú ens passi la mà per la cara, avancem aquesta informació que teníem preparada pel dia de Sant Josep.

L'ASSEMBLEA FUNERÀRIA

Amb l'entusiasme descriptible que és de suposar es celebrà l'assemblea del «Catalunya», amb l'assistència de tots els familiars del finat i dels socis més íntims. Hi hagué ofertori. Les candeles les pagava la Federació. Quan, després de cantar les excel·lències del finat, el senyor Jorba empunyà la batuta per dirigir els cors, els socis entonaren la marxa fúnebre del Guinardó.

El cadàver del «Catalunya» serà embalsamat; l'enterrament no s'efectuarà fins acabat el campionat de Lliga.

LA MANIFESTACIÓ

Després de l'assemblea, els assembleïstes formaren una manifestació que desfilà pacíficament pels principals carrers de Gràcia. En primer lloc hi anaven els directius; seguien els jugadors, plorant a bots i barrals; els socis, les damiselles graciencques, una comissió de l'escorxador, representacions de la Federació, dels clubs, el microscòpic Vila i el senyor Massoni, que donava mostres d'una forta excitació

nerviosa. En passar per davant de cada un dels locals que han estat oficines de l'«Europa», del «Gràcia» i del «Catalunya», els manifestants es deturaven i entonaven cants funeraris.

Al dispensari del carrer de Salmeron fou auxiliat un home que digué anomenar-se Hado Adverso, víctima d'un colapse i en estat d'extrema debilitat. Segons manifestacions que féu al jutge de guàrdia, declarà que, d'ençà de la mort de l'«Europa», es trobava sense feina.

LA SOCIETAT D'AMICS DE L'EXCURSIONISME

La Societat d'Amics de l'Excursionisme ha adreçat el següent telegrama al ministre de Foment... d'Obres i Construccions:

«Reunidos socios en asamblea magna, acuerdan protestar ante V. E. desaparición campo Guinardó i urbanización terrenos montañosos propios para practicar alpinismo. Por el presidente, el secretario, y por el secretario, el conserje.

Nicodemus Ripoll.»

LA FEDERACIÓ CATALANA

La Federació Catalana, amb tot i trobar-se en ple període revolucionari, va reunir-se per tractar de la mort del «Catalunya». En aquesta mena de consulta inextremis foren cridats els representants del «Barcelona» i l'«Espanya», els quals oferiren desinter-

sadament els seus camps perquè el «Catalunya» pogués jugar els diumenges al matí, assegurant que veurien amb molt bons ulls que els socis dels clubs que representaven poguessin entrar d'arròs.

El ciutadà Costa es mostrà encantat d'aquest altruisme i digué que es podia donar la fórmula per acceptada, ja que creia que el «Catalunya» preferiria jugar amb testimonis que no pas sol.

Respecte al que va proposar el senyor Soldrà, de que al «Catalunya» se li repartissin els béns dels jesuïtes, el senyor Costa digué que havia de consultar-ho amb la Nacional.

LA «PENYA CALAVERES»

La «Penya Calaveres», que data de la fundació de l'«Europa», ens prega que fem constar que, malgrat trobar-se molt afectada per la mort del «Catalunya», seguirà actuant com fins ara.

Sembla que la principal actuació dels calaveres consistirà en exigir responsabilitats als autors de la fusió i reunir-se cada diumenge a la tarda per fer una partideta de dòmino.

DESMENTINT TRES RUMORS

El senyor Massoni ha vingut a visitar-nos personalment perquè desmentís el rumor de la seva mort, que amb tanta insistència va circular la setmana passada.

No és cert, doncs, que el senyor Massoni, turmentat pels remordi-

ments de la fusió, es begué equívocament un litre de sulfurant i deixés d'existir. A l'ensem, vingué a retornar-nos la corona que li havíem dedicat.

Respecte l'altre rumor que circulava la setmana passada, de que les damiselles gracies havien ingressat al «Club Femení i d'Esports», les esmentades damiselles ens pregunten que ho desmentim rodonament. En la carta que ens envien confessen que, amb els anys, totes han acabat casades i mares de família i que ara no estan per llegir Tolstoi.

Ho celebrem.

El tercer rumor també era alarmant.

Deia que el microscòpic Vila, en el cas de que el «Catalunya» subsistís, estava disposat a retirar la dimissió. El senyor Vila ens ha assegurat que tot plegat no era més que una broma de l'Abril.

També ho celebrem.

ELS JUGADORS

Els jugadors del «Catalunya», en vista de la crisi per que travessa el futbol i de que a tot arreu paguen amb lletres, no tenint prou capital per dedicar-se al futbol, han decidit, una vegada acabat el campionat de Lliga, dedicar-se a la política.

Per la módica quantitat de tres pessetes al mes el doctor Josep A. Trabal s'ha compromès a ensinistrar-los en l'art d'arribar a diputats en menys de quinze dies.

ELS SOCIS

Els socis, pobres, no han dit ni piu. Molt abans de morir el «Catalunya» ja assistien als partits de cos present.

Es dona per descomptat que, després de la vida de sacrificis i privacions que han portat, pujaran al Cel sense entrebancs.

DOVA (FILL)

Com s'ha solucionat el «cas» Zabalo

Després dels diversos entrevistes i els innombrables comentaris i les no menys incomputables manifestacions que els diaris havien publicat a propòsit del «cas» Zabalo, semblava que hi havia d'haver mullader a l'engrós. Qui més qui menys, tothom esperava que la tragèdia Zabalo-«Barça» seria tan

terrible i horripilant, que al seu costat el conflicte xino-japonès no passaria d'ésser un joc de criatures.

I ja ho han vist. En Zabalo ha anat a Madrid, ha jugat i tot plegat no ha passat res. Com ha estat — es preguntaran molts — que la cosa se solucionés tan aviat i que la sang no arribés al riu?

Doncs molt més senzill del que molts es pensen. En Zabalo estava enfadat, però no estava enfadat. Ja ho entenen vostès, oi? Feia veure com si estés enfadat, o millor, feia l'efecte que feia veure que estava enfadat. O encara millor: havia de fer veure que estava enfadat sense estar-ho. I naturalment, davant d'aquest estat d'ànim, va costar molt poc de fer-li veure que el que havia de fer era mirar d'arreglar-ho.

I per això li va faltar temps de

fer-se acompanyar per en Sami a casa del president del club.

—Senyor Coma, en Zabalo diu que...

—Sí, senyor Coma; s'ho pot ben creure. No hi ha hagut cap mica de mala intenció. A tot estirar es tracta només d'un malentès, d'un horrorós malentès que jo sóc el primer en deplorar.

I el senyor Coma, que és un president com n'hi ha pocs, i que a més de conèixer la psicologia del jugador de futbol, en el cas que ens ocupa tenia ben present que el «Barça» necessitava els auxiliis d'en Zabalo per anar a Madrid, entre altres coses perquè en Mas no estava en disposició de desplaçar-se, va fer veure que s'enternia, li va fer un sermó i després de fer-li prometre que no hi tornaria mai més, acodí a portar a la Junta aquesta solució



EL CONCLAVE ALARMAT

—Estem perduts! Aquesta Comissió vol publicar un XUT! per fer-nos la competència!



EN DOS SANTOS I EN JAGUARE JA NO SON OPTIMISTES

—Què hi farem!

—Sí, mira: tant hi ha del Brasil aquí com d'aquí al Brasil.

que com vostès ja poden suposar, va ésser aprovada per unanimitat.

Ja veuen, doncs, si en va ésser de senzill.

VADE-MÈCUM

El polifacètic Saprissa, camí de Costa Rica

El dilluns de l'altra setmana ens sorprengué un espectacle commovedor al moll de Balears. Una colla d'homes i nois ploraven com a criatures. Al moll hi havia el vapor Magallanes i a dalt un jove que feia voleiar el mocador. Encuriosits i estranyats, ens hi acostàrem per veure qui eren i de què es tractava. Entre els que ploraven hi havia en Trabal i en Pasabalón, directius de l'«Español», i una colla de nens que no pertanyien a cap asil i que, segons poguérem comprovar, eren el «team» infantil «Saprissa». Llavors vàrem

caure del burro, i amb un xic més caiem a l'aigua. Aquella manifestació de dol era per acomiadar el polifacètic Saprissa, que se n'anava a Costa Rica.

Quan la sirena del vaixell xiulà i l'hèlix començà a voltar, en Pasabalón féu un bot, proposant-se seguir el vaixell nedant.

Aeshores fou quan ningú pogué contenir-se les llàgrimes i fins en Canyelles i nosaltres ploràrem a bots i barrals.

Amb la marxa d'en Saprissa perdem un esportiu exemplar. En deu anys de XUT! no recordem mai haver-li dirigit una censura. Era un veritable esportiu, un home que practicava els esports perquè era un aficionat apassionat, i, en el terreny particular, senzill i amable com cap altre.

Ignorem els motius del seu viatge, així com si tornarà o no tornarà, però no cal dir que fem vots perquè torni, ja que els esportius com en Saprissa no abunden.

Bon viatge, polifacètic!

Perdoni, senyor Duran!

El senyor Duran, ex-directiu del «Casal dels Esports» i membre de la ponència depuradora de les responsabilitats de can «Barça», es va molestar la setmana passada perquè en l'article de fons del nostre setmanari hi sortia un vigilant. I ell es va pensar que això era una allusió directa a la seva persona.

Amb la mà estesa damunt el pit, confessem amb tota la solemnitat que el cas requereix, que allò del vigilant no anava per ell. El nostre cos d'espies, que està magníficament ben organitzat i s'enterra de tot, sap perfectament que encara que el senyor Duran pertany al molt il·lustre cos de vigilants, no despenya el càrrec, sinó que es dedica a exercir la seva carrera de dentista, i que el barri que li correspondria vigilar, el té arrendat.

Perdoni, doncs, si el vam fer enfadar.

PILOTA BASCA

Els principals «asos» del Frontó Novetats s'han vist privats d'actuar durant una colla de nits, degut a una grip que varen pescar col·lectivament. Aquesta grip dels pilotaris va coincidir amb una mena d'anèmia que varen arrebolar els catedràtics, i durant uns dies la cosa va anar magre.

Aclarim que el que sofrien els catedràtics era com un mareig i rodaments de cap.

Suposem que les causes devien ésser les voltes fantàstiques dels partits.

* * *

L'Ecenarro II, amb aquell encestar sorollós que fa sospitar que juga amb una cistella de ferro colat, porta guanyats una colla de partits.

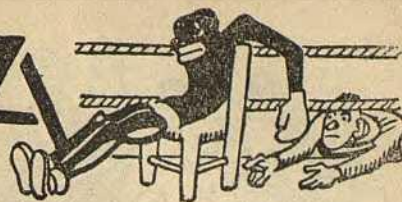
No fa gaires dies, de parella amb l'Olaçabal, varen donar una lliçó a la parella Ramos-Ugalde.

En Ramos, a les acaballes del partit, va fer el bot i tot se'n va anar a rodar.

Estava empimpat perquè no podia encestar el «saque» de l'Olaçabal.



BOXA



AMB CINC MIL ESPECTADORS A LA SALA I DOS MIL AL CARRER, ES CELEBRA A L'OLYMPIA EL CAMPIONAT D'EUROPA ENTRE EN GIRONÈS I EN NOACK, VINCENT EL PRIMER PERQUE L'ALEMANY ESTAVA DELICAT DEL L'ESTOMAC I NO PODIA DIGERIR ELS COPS

NO HI HAN PERDUT DINERS

Aquesta vegada, encara que en Taxonera ens assegurí amb les llàgrimes als ulls que s'hi ha arruïnat i ens juri per la memòria d'en Larruy que s'han vist obligats a hipotecar el «gongo», nosaltres no ho creurem.

L'Olympia vessava. Hi havia gent enfilada i gent a sota el «ring», o sigui espectadors metropolitans.

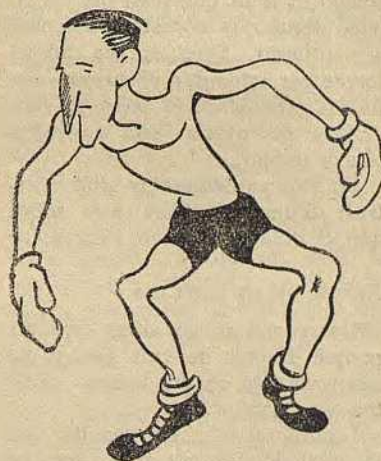
L'entrada valia quatre pessetes, i en Gironès en cobrava dues mil. Encara que l'àrbitre Chavannes i el jutge alemany cobressin cent duros de jornal i els viatges i el tabac apart, estem segurs que la liquidació haurà satisfet els més exigents.

Si després d'aquesta experiència els organitzadors no s'animen a organitzar alguna vetllada amb cara i ulls, els aconsellem el negoci de compra i venda de cromos «Nestlé», que és segur, tranquil i no perilla el capital.

L'IMMENS NOACK

Abans d'entra a l'Olympia, un tècnic ens havia assegurat que en Noack era un truquista, amb recursos de tota mena, i que en Gironès es veuria negre per ensopir-lo. I, refiant-nos d'això, ens fregàvem les mans de satisfacció pensant amb la barrila que faríem

cada vegada que en Chavannes cridaria: «Breack, Noack! Breack, Noack! Breack, Noack!», com un ànec empaïtant un cuc. Però, ai! Va resultar que tots els trucs d'en Noack consistien a cobrir-se l'es-



La terrible figura del campió d'Alemanya, Noack.

tómac amb el nas. Un nas llarg i espatí, buit de dintre, que cada vegada que en Gironès l'encertava ressonava com el «gongo» i els cronometradors es veien obligats a advertir que no havien estat ells.

Si així com en Noack va venir «challengerat» per la Federació Internacional, arriba a venir de Bouches-du-Rhône, contractat per l'empresa, la revolució social, com-

parada amb el que va succeir a l'Olympia, hauria estat un acte d'afirmació ciutadana.

EN GIRONÈS, TAN TREMPAT I CAMPIÓ COM ABANS

En Gironès va pujar al «ring» amb aquell somriure, aquell suèter i aquella modèstia; no es va posar tranquil perquè ja ho estava, però el varen retratar. I quan Monsieur Chavannes va haver inspeccionat les respectives «coquilles» perquè no hi portessin bombes amagades i va repartir els consells de consuetud, que els boxadors varen escoltar com qui sent ploure, el combat començà.

Aquesta vegada els estudis d'en Gironès foren breus. Per convèncer-se de que en Noack era un saldo en va tenir prou pessigant-li el nas. Un senzill pessic fou suficient perquè el nas de l'alemany s'encengués brillant com un anunci lluminós, escampant gas «Neon» i transformant el «ring» en una mena de grutes de la Sala Mercè. Després d'aquest curset en Gironès ja no hagué d'estudiar més. Va donar un copet al llombríglol de l'alemany i el «challenger» va caure. Llavors el «krack» de Gràcia va tenir curiositat de com estava de fetge el seu contrincant. Malament! No féu més que tocar-li, i en Noack va asseure's damunt de la lona. En Chavannes contava, i, en arribar a vuit, el campió d'Alemanya, irisat per la clavor vermella que irradiava el seu nas, brollava del «ring» com el dimoni dels Pastorets i, a la primera topada, rodolava cargolat com un porquet de sant Antoni.

Aquesta broma va durar quatre «rounds» escassos. Abans d'acabar el quart, l'àrbitre francès es va empipar i, clavant un cop de puny a les cordes, va cridar:

—Si vous voulez coucher, alez al katre!

BOXA AL NUEVO MUNDO

DEMÀ, DIMECRES, A UN QUART D'ONZE

"BARCELONA RING" presentara una colossal vetllada

A 4 ROUNDS

NAVARRO - CUENCA (n'omes) : BOIRA - SORIA (mosques)

A 6 ROUNDS

A 8 ROUNDS

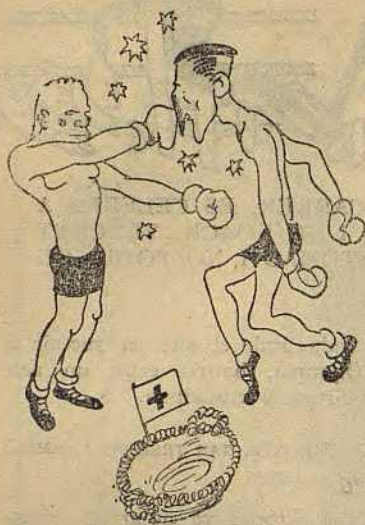
LAFONT (El petit cicló) - HERAS (Challenger d'Artilla)

REVENJA

DAUFÍ (Ex. c. de Llevant) - MORALES (Vencedor de Olangua)

BARTOS (La meravella) - SOYA (Gran pegador negre)

Entrada, 2'50 pessetes - Llotges, 3 - Ring, 4 pessetes



El campió d'Alemanya entomant amb aquella fe i posant el nas a la disposició d'en Gironès.

I en Noack es vegé obligat a abandonar.

Fou una llàstima, perquè, de no parar el combat, l'hauríem vist sortir en «camilla».

EN CLARIET, ATROPELLAT PER UN FORT

En Martínez del morro Fort, quan va veure que en Clariet era tan ros i blanquet, es va engrescar, creient que es tractava d'un serafi escapat d'una estampa del purgatori, i es va deixar clavar uns quants cops. Però va resultar que en Clariet picava i feia mal, i aleshores en Martínez Fort va creure arribat el moment de treure la caixa dels trons, i, al tercer «round», en Clariet començà a veure-ho fosquet. Al quart, en Martínez intensificà la propaganda, i el francès acabà les forces, queixant-se de mal de queixal.

El manàger d'en Clariet va advertir en Rizzo:

—*Il tient une meule que le fait trop mal!*

—*Maintenant viendra l'odontologue.*

En Clariet va abandonar, i, moments després, el metge de la Federació va certificar que el boxador francès tenia un queixal corcat que no li permetia continuar la «dida».

LA PERFÍDIA MATA LA CAÇA

Per apagar un castell de focs artificials no hi ha com un xàfec.

Si en Ros s'hagués deixat impressionar per aquell joc de garrotades que escampava en Lòpez amb un delit digne de millor causa, segurament el resultat del combat hauria estat un altre. Però com que en Ros és un benedictí, com tots els «poulains» de l'Artero, mentre en Lòpez va repartir lleya va limitar-se a encaixar, esperant el moment oportú. I, és clar, en Lòpez, de tant repartir, va acabar les forces, que era el que esperava en Ros, i llavors van començar les sèries a l'estómac i als flatulats, les col·leccions completes de croxets i els «swings» de propina.

Al «round» vuitè en Lòpez va començar a dir que volia plegar. Al novè digué que no estava disposat a continuar. Però encara tingué forces per aguantar el darrer, que fou de pronòstic i el deixà en condicions de passar una convalescència decent.

En Ros va demostrar estar construït d'uns materials més sòlids que el monument d'en Pitarra.

RESUM DE LA VETLLADA

No ressenyem els altres combats perquè després de vuit dies ja no ens recordem de qui boxava ni de qui va guanyar.

Limitem-nos a fer constar que la vetllada fou un èxit, que en Gironès va cobrar poc però se'ls va guanyar descansats, que en Noack encara pot reptar en Bastos, que en Fort aviat no tindrà contrincant i que en Lòpez mereix que el proclamïn campió dels guardies d'assalt.

EL FRARE DEL BARÒMETRE



—Oh! No! No és possib'e! Quines cosotes de dir!

Davant d'aquestes exclamacions no malpensin.

Ningú no ens ha atacat la família ni la dignitat personal.

Aquesta alarma ha estat produïda perquè el manàger d'en Clariet va dir a l'Olympia:

—El meu «poulain», una vegada, va guanyar en Noack.

I, per demostrar-ho, exhibia el record d'en Clariet.

Nosaltres no ho creiem.



LA REFORMADORA
 Unica sastreria en que
 es giren al invrés tra-
 jos i abrics i es fan tota
 classe d'adobs a mida.
 Trafalgar, 9, 1.^a
 TELEFON 25609
 (prop Plaça d'Urquinaona)

En Carnera s'ha apuntat un nou èxit, tan sorollós com els anteriors.

En dos «rounds», a París, va esclafar en Bouquillon.

Com a nota curiosa, i com aquell que no diu res, i sense que vostès tinguin dret a creure que som insidiosos, només els direm que en Carnera pesava 118 quilos i en Bouquillon, 88.

Bouquillons!

Dimecres hi haurà vetllada al Nuevo Mundo. La base del programa la constitueix el combat que disputaran en Bartos i el negre Soya. Si en Bartos ha estat a règim d'oli de fetge de bacallà i s'ha reforçat, el combat pot resultar interessant. Del contrari, el negre Soya se'l crupirà de viu en viu i no en restaran ni les cendres.

Per arrodonir la vetllada, en Daufi serà enfrontat a en Morales i en Safont a en Las Heras.

Aquests dos combats són dels que no enganyen, i ofereixen a seguretat de que l'emoció anirà a dojo.



ESPERITISME

—Sento uns cops: Pam!, pam!, pam!...

—Sí, és ell! És en Cebrià, que era boxador.



El «Catalunya», en veure tanta gent que el protegia, es va emocionar, i quan el «Celta» ja li havia encolomat 3 gols, va reaccionar i va empatar. Els cors del «Barça» varen complir animant els jugadors graciencs com si fossin als propis, i amb els seus cants varen contribuir poderosament a la reacció. Si el «Catalunya» segueix així, acabarà enternint-nos i entre tots ens l'afillarem.

Aquella nota de la Federació va arribar al cor de molts aficionats. Val a dir que era patètica de debò: «Socis que teniu família i pares que teníeu hijos, compadiu-vos del «Catalunya», volgueu assistir-lo en els seus darrers partits. Tingueu llàstima i compassió d'aquest infant víctima del mal cap de llurs pares i no permeteu que es mori de fam i de fred sense l'escalf de ningú. Animes caritatives! Animes piadoses! Cors magnànims! Aneu el diumenge a Les Corts a depositar el vostre òbol per la salvació del club gracienc!»

I els aficionats sentimentals varen comparèixer a Les Corts.

La concurrència no era nombrosa, però era bastant distingida.

Nosaltres, però, sofrírem una decepció pel que respecta a l'organització. Ni una salata, ni un cepillo, ni unes quantes senyorettes del Club Femení posant flors al trau, ni una recaptà a la mitja part...

Els pares de família vàrem comparèixer tots acompanyats dels respectius continuadors de la nostra obra i vàrem situar-nos en un recó assolellat disposats a ensinistrar la mainada en el difícil art de criticar encontres de futbol.

Comença l'encontre i comença el sofriment dels que havíem anat a Les Corts per protegir el «Catalunya».

Els llagostins no n'encertaven una. Jugaven desconcertats, tremolosos, esmaperduts. I l'equip del

«Celta», que venia de donar la volta al món en «autocar», es creixia i per moments es feia amo de la situació.

En un recó de la tribuna hi havia la presidència del dol, integrada per en Massoni, en Monjo, en Fontanet i en Borrull. Amb la conformació retratada en el semblant, procuraven dissimular el dolor i la pena que els rosegava les entranyes.

En Vila, defensa del «Catalunya», excedint-se en el compliment del seu deure, va clavar un cop de cap retrospectiu i en Cruz veié com una pilota que gairebé

ja havia blocat, entrava traïdorament en el seu fiellato. Aquest gol fou seguit d'un silenci angoixós. Ens produí el mateix efecte que si haguessin tirat una paletada de sorra damunt la tomba del «Catalunya».

Abans d'acabar la primera part, en Cosme va xutar ras i aconseguí fer lliscar la pilota amagada entremig de l'herba, passant-la de contraban al fiellato.

Per davant de la presidència del dol començaren a desfilar-hi aficionats.

—Resignació!

—No hi ha res a fer.

—Les coses s'han de prendre tal com venen.

—Es trist, però estava escrit.

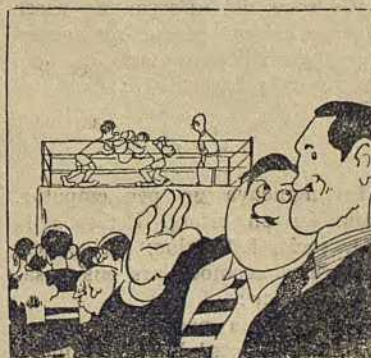
En Massoni i en Monjo únicament responien:

—Hi hem fet tot el que hem sabut.

—La seva naturalesa no ho ha pogut resistir.

Pensant amb l'assemblea del dimecres, els ulls se'ns omplien de llàgrimes, però procuràvem dissimular la nostra emoció, perquè les criatures que ens acomuanyaven no es corprenguessin.

Comença la segona part i als pocs minuts en Polo aconseguí el tercer gol. Allò acabà de desmoralitzar-nos. El fet de que en Polo, un home que ha fet la guerra de Cuba i havia estat patge de la cort d'Amadeu de Savoia, marqués



—Què me'n diu d'en Gironès: és o no un verdader campió d'Europa?

—Sí, senyor; li passa el mateix que al coll «Simplex» CAMPEON, que per més que en surten de nous, sempre són els que triomfen.

SIMPLEX

Es l'únic coll elegant, pràctic i de més duració.

un gol, ens atuí aclaparant-nos, perduda del tot l'esperança.

Tot era endebedes. La Federació, el «Barcelona» i l'«Espanyol» no podien res contra l'Hado Adverso, que no abandonava al «Catalunya» ni en els seus darrers moments.

Però els socis del «Barcelona» estaven indignats. El «Catalunya» era el seu protegit i en aquells moments representava Les Corts i no podien permetre que un «Celta» de Vigo se'l rifés. Ells no estaven avesats ni tenien resignació per veure batut l'equip que protegien, i botant de les cadires, cridaren:

—Animen-los?

—Va! Animen-los!

I tots a la una començaren a cridar:

—Apa, Clapera! Duro, Ibàñez! Apreta, Teranyina! Endavant, Lluc! Ja és teva, Burillo!

Els jugadors del «Catalunya» de primer antuvi restaren aquelcomit. Ells no estaven avesats a aquells crits i aquell desbordament d'entusiasme. Els seus socis mai no els havien animat, i aquella cridòria els reprenia. Estaven tan sorpresos, que esguardaven el públic amb ulls temorencs i sospitaven que se'ls rifaven. Fins que el senyor Canons, amb veu de tro, amenaçant-los amb l'hongo, va cridar:

—Apa, gamarosos! Que no veieu que us animem!

Aquelles paraules obraren el miracle. Fou com posar foc a la metxa. Defenses, mitjos i davanters vibraren d'entusiasme. Deu jugadors es llençaren a l'atac. Apretant les dents i treien guspires pels ulls, s'abraonaren damunt dels «celtibers» al crit de «Catalunya i Estatut!» Els «celtibers», estemordits, recularen, tremolant i petant de dents com si anessin a ésser víctimes d'una documental. I en Cladera aprofitant l'atabalament del «Celta» xutà i aconseguí el primer.

Aleshores els oci del «Barcelona», per evitar que el «Catalunya», modest com sempre, es donés per satisfet, començaren a cridar:

—Un altre! Amb un no n'hi ha per res! Apa, que ja els teniu! Ja són vostres!

I vingué un «còrner». En Lluc centrà, en Cladera xutà i la pilota entrà a la porteria.

—Molt bé! Visca! Gooool!

Però l'Escartín va anullar-lo, considerant que havia estat aconseguit en ple «orsai».

La que va armar-se amb motiu d'aquesta anul·lació, no es per a ésser descrita. Els socis del «Barça» protestaven com si fos cosa pròpia. Fins hi havia un federatiu que cridava: «Burro!», a l'Escartín.

Els jugadors del «Catalunya» no se'n sabien avenir. Els semblava un somni. Aquell públic mereixia



En LLUC

una reparació, i mentre en Cruz botava dintre de la gàvia, freturós d'ajuntar-se a l'atac, els deu restants s'abraonaren altra vegada damunt dels celtibers, disposats a passar-los per la pedra. I vingué el segon gol. En Lluc, amb un tremp, una mestria i una serenitat impressionant, va arrencar, va driblar un parell de noses i després d'encerar el porter, va entafurar la bimba a la pagoda.

Els socis del «Barça» no varen engegar coloms perquè no anaven previnguts i l'època és crítica, però no varen plànyer-hi ovacions ni crits.

En mancava un per empatar. Calia fer un esforç. I tots a la una, socis, federatius, periodistes, criatures i acomodadors ens posàrem a cridar:

—Apa! Que només en manca un! Apa, valents! Una mica més! Ja els tenim! Nosaltres us protegim.

I aquell equip temorenc, tímid, respectuós, es cresqué, agafà coratge i amb una empena, sols comparable a la dels japonesos a

Shang-Hai, obligaren als celtibers a batre's en retirada i empataren! Empataren! L'autor d'aquest tercer gol fou en Burillo, en col·laboració amb l'Esteve.

L'apoteosi no el descriurem, per no impressionar-los. Semblava impossible que tant pocs espectadors poguessin promoure un xivarri tan formidable.

Després d'aquest gol, tots els que havien desfilat per davant de la presidència del dol, tornaren a desfilat per rectificar el pèsam:

—Potser encara el salvaran!

—Tinguin esperança!

—Sembla que ha reaccionat!

—Encara trobaran president!

En Massoni, en Monjo, en Fontanet i demés estaven tan afectats, que no trobaven paraules per contestar.

I és que d'ençà del pobre Llätzer, nosaltres no havíem assistit mai a la resurrecció d'un difunt.

Una vegada consumat l'empat, els jugadors del «Catalunya» foren víctimes de l'esforç que acabaven de realitzar. Els mancà alé per desempatar i apuntar-se una victòria. Els socis del «Barça», però, se'n feren càrrec i no es mostraren exigents.

Déu n'hi do!

—Vaja! S'han portat bé — digué el senyor Sistacs abans d'anar-se'n —. Un altre dia els tornarem a protegir.

Els socis del «Barça» varen desfilat, contents d'haver efectuat una bona obra.

De l'equip del «Catalunya» ens va plaure molt en Lluc, que sempre es mostrà perillós i oportú. En Cladera peca de lentitud, però bregà amb fe. En Burillo ens semblà el més incongruent de l'«elenco», però com que aconseguí el gol de l'empat, esperem autopsiar-lo un altre dia.

En Cruz no fou culpable de cap dels gols que li encolomaren, i efectuà molt bones parades.

Del «Celta» ens agradaren en Seijas, en Vega i un delegat que cridava com una granota.

L'Escartín féu un bon arbitratge, i els imparcials hem de reconèixer que no es decantà a favor de ningú.

DOVA

MASSATGE i FIXADOR, GUIL



El «Donostia» i l'«Espanyol», després d'empatar moralment, varen quedar desempatats per la diferència de 2 gols a cap, degut a que el col·legiat Espinosa no està per moralitats i va anul·lar els dos gols com si fossin dues panteres reaccionàries que poguessin perjudicar al règim

Els pobres xicots de San Sebastián, que després d'esgargamellar-se tota la tarda i de treure el fetge per la boca, havien aconseguit dos gols, es van haver de conformar amb perdre per dos a cap, perquè al senyor Espinosa, aquell reffi tan castís, l'elogi desinteressat i entusiasta del qual vam fer en el número de la setmana passada en ocasió del partit «Barça»-«Donostia», els els va anul·lar.

Van ésser dos gols molt ben fets, tan legals com els dos que va fer l'«Espanyol». Però com que el que mana en els camps és el reffi, i al reffi li va passar pel magí de no voler-los concedir, els del «Donostia» se n'han hagut d'entornar amb la cua entre cames i una derrota més.

Què hi farem!

Tant diumenge de l'altra setmana com abans d'ahir, el senyor Espinosa ens va meravellar amb dos arbitratges que superen tot el que havíem vist per aquests camps.

Després d'això esperem que el col·legi d'àrbitres el nomenarà soci de mèrit i el ficarà dintre d'una escaparata damunt la calaixera del conserge del local social.

D'aquesta manera potser no li tocarà la pols ni se li esbullarà el pentinat, i així les generacions futures encara el podran contemplar.

Senyor Espinosa: Diumenge de l'altra setmana, després del partit del «Barça», l'admiràvem profundament. Avui, després del del camp de l'«Espanyol» aquesta admiració s'ha transformat en idolatria, i no trobem paraules per expressar tot el que sentim per vostè.

Estigui segur, però, que si un dia per casualitat surt algú que s'atreveixi a rifar-lo, nosaltres no comprarem pas cap número. No per res no, sap? Només que per por de treure...

Al camp de l'«Espanyol» hi va anar molta gent. No tanta com l'altre diumenge a Les Corts, però la suficient per animar el partit.

Es veu que l'exhibició que va fer el «Donostia» davant el «Barça» va agradar tant, que tots els que aquest diumenge van poder, no se'l van deixar pas escapar.

I després encara diran.

Els xicots de San Sebastián ens van fer més el pes que l'altre diumenge. Van jugar tant o més brut, però com que abans d'ahir els de l'«Espanyol» també s'hi tornaven, no es va notar tant.

Es l'avantatge que té trobar uns que sàpiguen correspondre...

The i Elixir Pujol

Purgant i Desinfectant

De venda en Farmàcies, Drogueries, Centres d'Específics i Herboristeries

PREPARAT EN EL LABORATORI

PRODUCTOS PUJOL, S.A.

Sant Pere Màrtir, 6 - Telef. 75373

BARCELONA (G.)

Aquell defensa del cap pelat que es diu Pérez, abans d'ahir ja tenia els cabells una miqueta més llargs. De totes maneres, encara feia cara de quinto.

De dominar, va dominar més l'«Espanyol» però a la primera part va passar qui sap les penes, degut a que va durar molta estona que els mitjos de l'«Donostia» el tenien acorralat i no hi havia manera de sortir-se de l'embolic.

Sort que els davanter donostiarres xuten poc, i quan xuten o bé o fan malament i sense malícia o bé la sort se'ls gira d'esquena.

Si no hagués estat així, amb la facilitat amb què en Cholin es passava els defenses i amb les sortides horripilants i eternidores que feia en Florensa, l'«Espanyol» no ho hauria pogut explicar.

Els de l'«Espanyol» no aniran bé fins el dia que es decideixin a clavar els peus d'en Florensa damunt de la ratlla.

Potser seria l'única manera d'evitar que fes aquelles sortides tan extemporànies que fan posar els cabells de punta a tots els adeptes.

En Redó va fer coses de tot, potser més de dolentes que de bones. Però en compensació va fer els dos gols.

No cal dir que els socis li perdonen de tot cor totes les falles que va tenir.

En canvi en Bosch no va fer cap gol i va espatllar una bona pila de jugades.

Decididament, en Boch després d'aquella famosa desqualificació de sis mesos, no serà mai més res.

L'Arater és un defensa més pelut i més negre que un ós que sigui pelut i negre.

Si el trobàvem una nit que no hi hagués lluna, dintre un túnel ben fosc i amb un punyal en una mà i una pistola a l'altra, no ens faríem pregar gens i li donaríem el que portéssim damunt.

Un altre dia — això sí —, si teníem ocasió de fer la pau, li estiraríem d'un a un i amb unes pinces, tots els pèls del bigotet, aquell bigotet que és la perdició de totes les sòcies.

Els de San Sebastián van fer dos gols, dos gols clars com dos sols, que no teníem volta de full. L'un el va fer en Bienzobas i l'altre l'Albéniz.

Però el reffi els els va anullar tots dos.

I ja se sap que qui mana, mana bé, encara que mani malament.

Hi va haver un moment, quan el senyor Espinosa va anullar el segon gol del «Donòstia», que veíem venir una catàstrofe. L'Albéniz va córrer cap al reffi i li donà una batzegada tan forta, que li va masegar tot el braç.

Però el reffi no s'hi va tornar. Devia considerar que anul·lant-los el gol ja feia la pau.

Tal vegada si s'hi hagués tornat haurien desqualificat el jugador, però també haurien desqualificat el reffi.

Llàstima! Potser d'aquesta manera ens hauríem estalviat de tornar-lo a veure passejant pels nostres camps i marcant etxures per davant de la tribuna.

Vostès riguin-se de la guerra dels cent anys i de totes les grans tragèdies que han consternat la Humanitat.

Les patacades, travetes, *patadas traperas y traïdorras*, i altres finesses per l'estil, estaven a l'ordre del dia i ens les van servir a cabaços.

El que va passar l'altre diumenge a Les Corts, comparat amb

això, no és res més que un joc de criatures, més innocent que el saltar i parar o el cavallfort.

Senyors del «Barça»: Per què

El "Barcelona", després de comprovar que el "Madrid" és un equip car, però bo, va sucumbir per 2 a 0, no arribant a emocionar ni als acomodadors.

Els projectes dels davanters blau-grana, mentre es dirigien a Madrid, varen estrellar-se davant la gran muralla que formen la parella Ciriaco-Quincoces. Aquella brometa que feíem a les costelles del «Madrid», ens ha sortit trocada. Resulta que el «Madrid» té l'equip car, però el té bo.

A Chamartín, segons els telegrames de matinada que hem re-

no procuren que el senyor Espinosa torni diumenge vinent a arbitrar el partit de l'«Irún»?

Portin-lo, que ens agradarà poder-lo tornar a veure.

DIFUNT

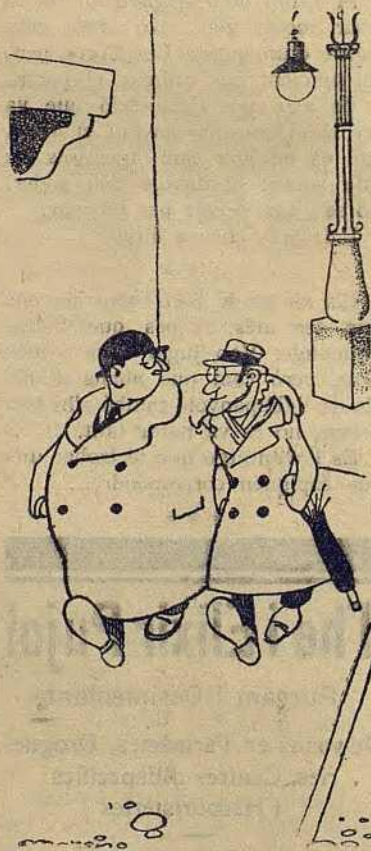
but aquest mig dia, hi havia un ple imponent. Es veu que la gent, atreta per la reclam, anava al camp a veure la lluita Zamora-Sami, com aquell que va a veure la competència Gallito-Belmonte. Però sigui per amistad, sigui per compassió, sigui per por de rebre en Sami, no va apretar i el *duelo* Sami-Zamora es reduí a un número còmic, consistent en una parella de defenses que jugaven amb un anyell. Segons un radiograma que hem rebut quan aquest número ja havia sortit al carrer, en Sami, quan veia en Ciriaco i en Quincoces, feia el desentès i tocava el dos de puntetes, procurant no ésser descobert.

El primer gol del «Madrid» es degué a una arrencada d'Olaso. Segons diu un telefonema que rebem un dia d'aquests, l'Olaso es trobava en «orsai», però fent com aquell que no s'hi trobava, va centrar i l'Olivares, ràpid com una centella, cuità a rematar, aconseguint marcar. Els jugadors del «Barça» varen rondinar, però com que fora de casa és prudent ésser discret, varen deixar-ho córrer.

Els madrilenys cregueren convenient intensificar la producció de calent en calent, i en Regueiro cedí la pilota a l'Olivares, el qual aconseguí el segon.

A la segona part, els del «Barça» no gosaren a empatar per por de què els prenguessin per uns mal educats, i no succeí res més de notable. La parella Ciriaco-Quincoces es sobraven per mantenir a ratlla els atacants blau-grana, i en Zamora es donava la gran vida i anava recobrant la moral i la confiança en si mateix per moments.

Segons un recado urgent que vàrem rebre el mateix diumenge, en Sami va estar fluixet, l'Arocha i en Zabalo varen estar fermes, i en Piera i en Parera foren els amos de la davantera.

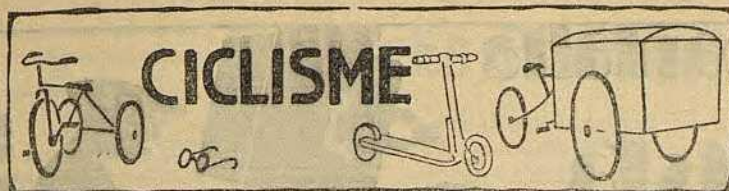


—I què li sembla si jo parlava amb aquest jugador i el convencia de que vingués a jugar al nostre club?

—Seria un miracle.

—Tan exigent és?

—No! És que és sord-mut!



L'HORRIPILANT TRAGEDIA D'EN CAMPAMA

A la porta de la redacció vam trobar un *bulto* que ens hauria semblat sospitós de no haver estat un plor ofegat que ens va delatar de seguida que es tractava d'alguna criatura abandonada.

—Males ànimes!

—Mals pares!

—Males entranyes!

Tots hi dèiem la nostra, i tots estàvem indignats fins a la punta de dalt de tot. I no sabem què hauria passat, ni si hauríem recomanat als pares de la criatura que haguessin anat a veure la pel·lícula que fan a l'Olympia, quan tot de sobte el que nosaltres creïem una criatura de bolquers es va descarregar i va resultar un nou fenomen del nostre ciclisme.

—Campamà, tu?

—Ueeee! Ueeee!

—Però què tens, què et passa?

—Ueeee! Ueeee!

I no el vam poder fer entrar, i, després de donar-li una miqueta de xarop amb sifon, es va calmar i ens va explicar tota la seva tragèdia.

—Pobre de mi!

—Pobret!

—Tan trist que és...

—I tant!

—Tant que m'ha costat arribar-me a destacar...

—Bé, *bueno*, i tot això a què treu cap?

—Als començaments que pujava en bicicleta hi havia d'anar d'amaçat de casa, perquè sempre deien al meu pare que la bicicleta feia malbé els pulmons de la gent i que si m'hi deixaven anar gaire pararia tuberculós.

—Quina por!

—Jo prou els deia que no hi anava mai i que ni tan solament ja no em recordava de com es feia per aguantar-s'hi dret, però com que sempre duia els pantalons pelats i foradats de la cara de seure, les bronques eren les mateixes i no guanyava per disgustos.

—I què més?

—Doncs que a l'últim, per acon-

seguir que em donessin permís per tenir-ne una, vaig començar a participar a totes les carreres que sabia. I vinguen carreres i més carreres.

—Fins que un dia...

—Això mateix: fins que un dia vaig arribar a cèlebre perquè vaig guanyar a tots els asos, fins a en Canyardo i tot.

—I quan vas tenir tot això, què?

—Doncs que quan vaig tenir això, que és en el moment actual, em trobo que no hi ha qui organitzi una miserable carrera ni per casualitat, i que això del ciclisme està completament mort i enterrat. Es molt trist, no? Ni velòdroms coberts, ni velòdroms per cobrir, ni pistes, ni carreteres, ni carreres de festa major, res, res i res.

—Misèria i companyia, societat anònima.

—Això mateix. Què n'he tret d'esforçar-me a arribar a as, treient el fetge per la boca, sofrint tota mena de privacions...

I, sense que nosaltres poguéssim impedir-ho, es llença novament en un plor que enternia.

—Ueeee! Ueeee!

Per calmar-lo li vam haver de prometre que per la festa major del País del Sidral organitzàrem una carrera de cintes i que faríem trampa, si convenia, per tal que pogués emportar-se'n el primer premi.

F. CANTO I RIO

BASQUET-BOL

COCTAIL DEL DIUMENME

El «Joventus», l'irreductible equip de la carbonera, vingué per segona vegada a deixar dos punts a la ciutat. L'afortunat, aquest cop ha estat el «Laietà», que encara no se'n sap avenir. Per celebrar-ho, el Revd. Pardiñas, abillat de comunista *libertario*, repartí benediccions als pobres de la barriada.

Que el «Barça» està sense mig-centre és vell. Que els bons mig-centres van més escasos que els duros de la República del 69, encara ho és més. I a pesar de les combinacions algebraiques que fan els manàgers, no troben manera de tancar el forat per on se'ls hi escorren els partits.

Diumenge a Mataró reberen amb la resignació del que no sap què fer-hi. No els salvà ni la pota de conill, regal d'en Dos Santos, que duia l'Aumacellas com a *fetich*. L'«Iluro» s'afirmà com a equip ràpid i d'empenta. Els millors jugadors, però, foren els bàsquets escopidera.

El «Patrie» vencé a l'«Esportiva» per un bon marge de punts, però a fe que ho hagué de suar. Es va veure un bon partit. En sortir del camp, una veu de peça de la perilla, ens cridà amicalment. Era M. Tiberie: *Allo, cher Nosferatu. Oh, mon ami! Nous serons champions cette année. Vive la France et colonies!*, i ens explicà entusiasmat que l'Arnaud baixaria de Toulouse, per jugar el partit de diumenge contra els de la Maníqua; i amb la llum de la victòria a les ninetes, acabà: «L'«Espagnol», ah!, l'«Espagnol», nous lui ferons bien la p...» (i aquí deixà anar un popular mot català que cau en vers amb trompeta).

Si les victòries morals es cotitzessin a la Borsa, avui el «Badalona» tindria els dos punts que diumenge passaren a l'«Haber de l'«Espanyol». Tot un equip «líder», que sortí al camp amb aires de perdona-vides, sols pogué vèncer, en els últims segons, i per tres punts miraculosos, al «Badalona», l'equip més modest del grup, amb l'aggravant que els costenys jugaren la segona part amb sols quatre jugadors. En Catarineu es volia fondre de vergonya i en Passabalon esdevingué cardíac agut.

NOSFERATU



ATROPELL!

Pòrien haber-lo evitat aprenent a conduir en la

ESCOLA NAVARRO

Rocafort, n.º 66, taller



El senyor Juan de Landa, que és aquell senyor tan lleig que feia de Butch en *El Presidi*, trobant-se ara a Barcelona ha acceptat la invitació d'exhibir-se personalment a l'escenari del cinema «Kursaal». L'home apareix (o apareixia) amb un pijama molt decoratiu, que resulta ésser un uniforme de presidari, i un cop els acomodadors i la bona senyora del lavabo li han dedicat entusiastes aplaudiments, fa aquella escena d'*El Presidi* en la qual li llegeixen la carta on li notifiquen la mort de la seva mare.

En conjunt la cosa s'aguanta i el senyor Landa, si no fos que el públic troba un alicient de primer ordre en la contemplació dels comparses que jeu en escampats per l'escenari amb un rostre revelador de tendresa i bons sentiments que trenquen el cor; si no fos això, dèiem, el senyor Landa fóra molt aplaudit per l'auditori.

Els del «Kursaal» havien d'haver comprès que no són precisament els tendres i exemplars aficionats de mant centre moral les

persones més indicades per fer de repugnants presidaris.

Després, Juan de Landa explica als espectadors que quan incendien o enfonsen un transatlàntic, la cosa no passa d'un simple trucatge cinematogràfic. Ah! I també posa una cura tota especial en deixar ben sentat que les ampolles que es trenquen al cap no són de vidre, sinó de guix pintat de verd.

Nosaltres que esperàvem que ens aclarís si quan es suïciden ho fan de broma o de bo de bo, ens en varem tornar a casa desolats i amb la curiositat entre cames.

«Jo — deia en Landa — sóc molt poc afortunat amb això del cinema. Sempre he de besar senyores respectables, i encara això amb una unció tota familiar que acaba d'eliminar l'escàs alicient que algú podria sospitar-hi. Una vegada, però, em varen deixar fer de marit de la gentil barcelonina Maria Al-

ba i..., fillets, aquell dia sí que vaig fer la pau!»

Apa, murriot!

Bésame otra vez és una famosa cinta de la «First National» que actualment es projecta al llençol del «Fantàsio».

Hi ha una música optimista, un argument picant i una interpretació de Walter Pidgeon i Bernice Claire plena d'encerts.

Breu: encara que sembli estrany, és de les poques pel·lícules que es poden anar a veure.

Diumenge a la nit es celebrarà, a l'Orient, el tradicional ball de disfresses cinematogràfiques organitzat per «Nietos del Zorro».

En Roberto Rey, la Imperio Argentina, en Juan de Landa, en Pereda i altres han promès que hi assistiran disfressats. En Roberto Rey ha promès que no cantaria el *Comprenez vous*, fent-se càrrec de que ja comença a fer escudella. En canvi, en Juan de Landa té la intenció d'assistir-hi caracteritzat amb aquell ull de vellut que llua en *El Presidio*.

Donem per descomptat que el ball es veurà animadíssim com de costum i que serà humorístic.

Assegurem que serà humorístic perquè l'Oliver Hardy i l'Stan Laurel sortosament no es troben a Barcelona.

Això sol ja és una garantia.

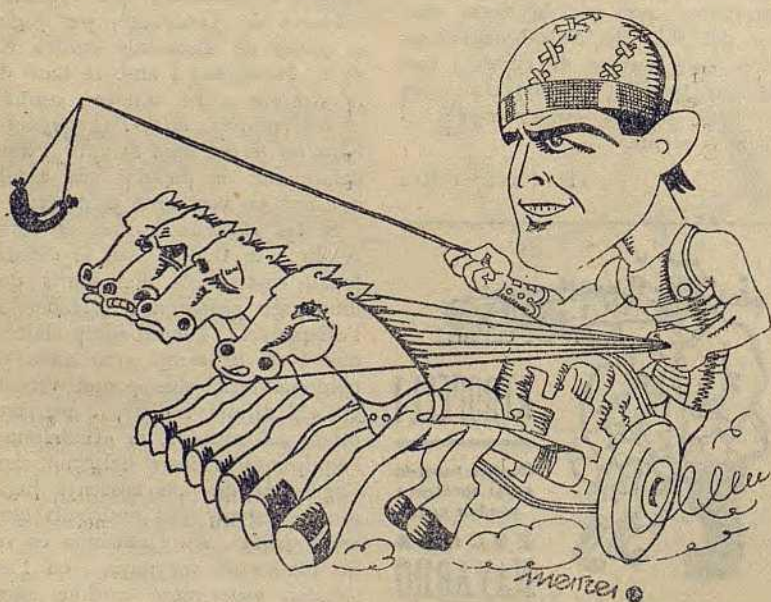
Juan de Landa va contar la setmana pasada als radi-oients barcelonins les mateixes (ni un punt més ni una coma menys) anècdotes que uns dies endarrera referí als espectadors de l'Kursaal.

Algú de l'estudi radiotelefònic va advertir-li, amb un somriure:

—Però no són les mateixes anècdotes que explicà als del Kursaal?

I Juan de Landa sembla que va respondre:

—Sí, són les mateixes, però amb



Ramon Novarro fent de Ben-Hur

la única diferència que ara són uns «quants» més que les escolten.

Els cinemes també passen i senten la crisi; tant és així, que molts d'ells es veuen obligats a sol·licitar la col·laboració personal del protagonista del film que es projecta a fi de que el públic, picat de la santa curiositat, no deixi ni un seient lliure.

Els de la «Cinaes», davant l'acolliment que el públic ha concedit a aquesta lloable iniciativa, ha posat un urgentíssim telegrama a Hollywood sol·licitant no menys que cinc dobles d'en Mòjica per explotar pels cinemes de barriada.

Ara només faltaria que aquests Mòjicas ens resultessin més presentables i dignes que l'autèntic.

N'hi hauria per tornar a anar a veure *Ben-Hur* i donar-se a tota mena de disbauxes.

El *Carbó* segueix aguantant-se al cartell del Capítol.

Suposem, sense que això vulgui representar el més lleu desmereixement per aquesta excellent producció de Pabst, que hi hauran influït poderosament les darreres sublevacions dels minaires de Fígols.

Nosaltres.—I en Mòjica, què?

Un lector.—Ah, doncs miri: en Mòjica, bé.

Nosaltres.—Carai, carai, quina llàstima!

De moment, en Fèlix de Pomés, en Roberto Rey, en Comella i en Busquets segueixen fent aperitius al Colon en espera de contracte.

I els contractes no arriben, i tot és parlar de projectes i negocis teatrals amb molt París intercalat per entremig.

No sols d'aperitius viu el cineasta.

Aviat veurem en Chevalier en el film *El teniente seductor*, dirigit per Ernst Lubitsch.

De moment sabem que és un film Paramount. Ara, de si es tracta de *lo mejor del programa*, ja en parlarem.

En Padrón encara s'en recorda

Grill-Room. Darrera el bar americà un cambrer va manipulejant amb la cocktelera, mentre els noctàmbuls de la casa engoleixen begudes i «cock-tails» amb unció lliúrgica. Entre els d'una taula, que ara no podríem precisar si es tracta dels de la dreta o bé dels de l'esquerra (som apolítics), descobrim en Padrón lliurant-se àvidament a pessigar les cames dels amics per sota la taula.

—Padrón!—li diem sense aixecar la veu, per no delatar-lo, i passejant, com ell, de quatre grapes per sota les cadires.

—Què hi ha? Encara més preguntes? Fins aquí al «Grill» tinc



de sofrir la tortura dels vostres reportatges?

—Serem breus, Padrón, serem breus, que ja saps que als sídralistes no ens plau insistir en determinats afers, però...

—Però què?—ens demana en Padrón, suspent per uns breus instants la fabricació clandestina de boles de paper mastegat.

—Hi ha un dubte que ens tortura, ens rosegua i no ens deixa aclucar l'ull...

—De què es tracta? Si no és qüestió de sorprendre'm amb una indiscreció...

—I ara, una indiscreció! Nosaltres cometre una indiscreció?!

—Vinga aquest dubte, doncs!

—Home, només voldríem esbrinar si d'això del futbol encara te'n recordes...

En Padrón surt disparat de sota la taula i s'adreça enèrgic al cambrer del taulell:

—Posa aquella jota a la radiola!

La posen, els noctàmbuls paren de jugar al «pòcker» i de fer comandes a la Carlota. Expectació cent per cent. Sona el començament del disc amb una gran disbauxa de castanyoles, i en Padrón, amb el clàssic mocador de seda

blanc al coll, comença a puntejar i a driblar damunt d'una taula, ni més ni menys que en aquella època—ai!—que actuava a la davantera de l'«Espanol».

Els aplaudiments i els «olé!» augmenten cada vegada més i es desborden en acabar-se el disc. En Padrón és aixecat a pes de braços i tres senyores maquilladíssimes tot és cridar: «Oh, mon petit!»

Nosaltres cuitem a felicitar-lo:

—Excellentment, Padrón, excellentment. Cal reconèixer que estàs en una forma immillorable.

—I doncs, què us pensàveu?

—Res, home, que ens has convençut. Llàstima que no reapareguis en públic!

—Tot arribarà.

—Tens esperances?

—Home, veuràs: jo faig els meus càlculs i, si no em fallen, podré tornar a jugar aviat.

—Al «Sevilla»?

—Ca, home: al «Barcelona».

—Uva!

—No hi ha uva que hi valgui.

—Fillet, doncs no t'entemem.

—Doncs és senzillíssim i ho comprendreu seguidament: el futbol està en crisi, els clubs travessen una situació anguniosa, els socis cada dia passen més alts...

—I bé, no ens estimulis el pessimisme i vés al gra: què vols dir amb tot això?

—Simplement: que quan la crisi es localitzi a la caixa del «Sevilla», el club se n'anirà a can Taps i llavors podré signar pel cercle blau-grana.

—Hi ha un perill, només—insinuem, tot començant a posar-nos el copalta.

—Quin?—fou la ingènua pregunta d'en Padrón.

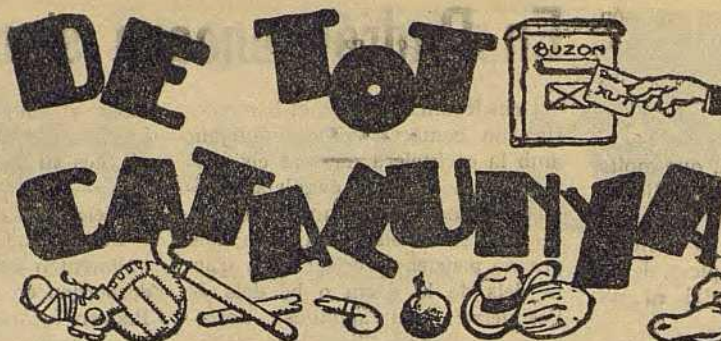
—Que quan això s'esdevingui, el club blau-grana no es trobi a punt a punt de seguir el trist exemple del «Sevilla».

Sortírem al carrer. Vuit venedors de dècims en estat interessant (les venedores, no els dècims), quinze pobres de solemnitat i vuit sense feina se'ns abraonaren al damunt confiant en la generositat de les nostres butxaques.

En un relloste llunyà sonava la *Negra Consentida*.

Oh, la vida!...

EL «SERENO» DE L'ALTRE BARRI



DES DE TORELLÓ

«Colònia Fabra i Coats»

«CLUB DEPORTIU BORGONYÀ»

Es considerat el «C. D. Borgonyà» l'equip d'aquesta «Colònia»; està baix les ordres d'una Junta, i aquesta els hi assigna els partits, com també és l'encarregada de fer els contractes.

Els jugadors estan tots assegurats i tenen el jersei ratllat blanc i negre, però quan han de jugar amb algun equip de colors assimilats també en tenen un de blanc per distingir-se.

«CLUB DEPORTIU BORGONYÀ»
(RESERVA)

Es un equip de «professionals» de la «Colònia», que juguen *quan ells volen* i el camp no està ocupat.

De la *noche a la mañana* organitzen un partit sense donar-se'n compte. Resulten quasi sempre partits precipitats, però com que no volen ésser manats inclús l'entrenador també sempre va d'incògnit, car ningú pot oposar-se davant d'aquests xicots i de les seves idees.

Són tots jovenets i frescos a més no poder.

Són també capaços per fer anar de bòlit a qualsevol equip dels voltants.

No són assegurats, però d'afició en tenen més que el primer equip, i tots juguen amb ànim. Tenen el jersei que no necessita el primer equip.

En el setmanari *Ressò*, de Torelló, varen anunciar-nos la visita de l'equip de futbol del «Casal» de la Plana de Vic, de Barcelona, pel dia 24 del corrent, com també deien que vindrien amb autocars.

Nosaltres diem que l'espia d'aquesta notícia ha fracassat per complet, perquè amb els del «Casal» no tenim res contractat per aquest dia.

L'esmentat setmanari pot aprofitar l'ocasió dient-nos que, si no

varen venir, va ésser a causa de la vaga dels autocars que hi va haver a Barcelona el dia 23, i així quedaran bé.

FILL DEL COLOM MISSATGER

DES DE MOLINS DE REI

JA SABEN...

...que el «Foment» va perdre amb el «Gavà» per la mínima diferència? (5 a 6).

...que els jugadors locals feren un desastrós partit?

...que molts asseguruen que no els hi proven els aires forans?

En Articles de Camiseria
Recordeu aquesta marca



Camiseria Corbatería

FERRER BATLLES

36, Boqueria, 38. - Telefon 16551

...que el «Gavà», al seu camp, és molt difícil de guanyar?

...que en Tormo, durant el viatge, es marejà i descansà la peseta?

...que la «Joventut D.» va guanyar al «C.D. Martorell» per tres a dos?

...que, segons veiérem, els millors foren Raich, Colominas, Sells i Modolell?

...que l'àrbitre, senyor Armen-go, va estar encertadíssim?

LA BOHEMIA

CARNESTOLTES 1932

DISSABTE VINENT, a la nit

GRANDIÓS BALL DE DISFRESSES

per al qual estarà adornat el saló artísticament

2 ORQUESTRES JAZZ, 2

Magnífics regals a les disfresses que més es distingixin

BARRILA I BON HUMOR

...que quan s'acabà l'encontre les formoses damiselles de la «Joventut» regalaren tres quilos de sabó al delegat del «Martorell» perquè rentés al mig-centre, perquè és massa brut?

...que l'afició local espera amb ansietat la vinguda d'en Ramos, del Marroc?

...que corren rumors de que en Martinet (a) Tres Pams, ingressarà al «Foment»?

...que també es rumoreja que en J. Ferrer Riera es retira definitivament del futbol?

HISTORIAL D'EN J. FERRER RIERA
Ex-defensa de la «Joventut» i un dels més bons elements de dit club

Començà a jugar en el club que actualment pertany, on és un dels més perfectes animadors.

Temps enrera, quan encara s'estaven efectuant els treballs en el camp que avui en dia és de la «Joventut», va rebre un contracte de la «Unió Esportiva Vicentina» per veure si volia reforçar l'esmentat club. Com que tenia aleshores una afició grandíssima, decidí acceptar-lo, jugant a la defensa junt amb en Termes, que, segons hem pogut saber, formaren una valla.

A causa d'haver-lo lesionat en un partit que jugaven contra el «Cornellà», es donà de baixa del club que reforçava.

Actualment retirat del futbol per haver tingut bessonada.

ABELARD II

DES DE SANTA COLOMA DE GRAMANET

SEMPRE ELS PRIMERS!!

Qui va dir que nosaltres érem els més atrassats? Qui va dir això anava completament equivocada, puix que el XUT!, abans que cap altre periòdic, va publicar la ressenya del banquet que, en homenatge als nois colomins, es celebrarà el 31 d'aquest mes. Doncs on és el nostre retràs, si varem transcriure un tec que encara s'havia

Restaurant CASA JUAN COMPLETAMENT REFORMAT

Culna selecta - Salons independents - Preus molt econòmics
Especialitat en la paella valenciana

RAMBLA SANTA MONICA, 21 I 23

de celebrar, fent-ho com aquell que ha fruit d'ell ja? Però... deixem-ho córrer? Deixem-ho!

Amb els aguilencs ens ho varem fer a cara i creu, guanyant nosaltres per tres a dos.

Fa uns quants dies vam trobar, a Sant Martí, a en Siset que anava cantant: «Cavaller, bon cavaller... Porteu-me seda...» Però quan ens va veure va deixar de cantar i ens digué: «Estic esperant una cosa» (Vols dir que era una cosa?)

Ara ja els podem dir que la setmana vinent començarem a publicar una història colomenca que farà llepar-se els bigotis... a qui en tingui...

Com a secret els direm que es titula *Un pensament a la «Colomenca»* o *Pensaments dolents*. (No ho diguin, eh?)

Apa, fins la que ve... i compreu el XUT!, que portarà coses boniques.

Ah! Encara fan falta canyes i sacs per tancar un camp!

Koko-Liche

DES DE ROQUETES

El «Deportiu Roquetenc» s'ha retirat del campionat de clatellada, que, en certs indrets de nostra comarca, en diuen futbol. Si ho mireu esportivament i ens posem la mà al pit, veuran els directius que això no està gaire bé; però si ens posem la mà a la butxaca... és veritat que ha estat més oportú que si haguéssim tret la rifa. I els demés equips segueixen estomacant-se amb aquella fe, en nom de l'esport i de la unió dels pobles comarcans...

Ens hi juguem la sogra (així perdéssim!) que, entre les nenes roquetenques, el XUT! s'ha fet més popular que el tipet «finolis» d'en Miralletes. Per correspondre a aquestes aficions sidralístiques, les hi prometem que prompte pu-

blicarem (amb permís del cove) les biografies de tots els jugadors del «Deportiu» i del «Lira», especialment d'aquells que encara estan per merèixer, doncs n'hi ha de més bufons, de jugadors! I que no usen postissos... Prometem fer-hi molta brometa, i el que s'enfadi tindrà dues feines.

Amb aquell ull clínic que n'abilleu, hem observat, d'uns partits ençà, que a en Hierro hi ha qui s'entesta en no donar-li el joc degut. Causes? Les endevinem, però per ara no les volem dir, ja que confiem es posarà esmena a aquesta anormalitat. I això ens sap més greu perquè en Hierro és un dels millors jugadors que tenim, i el més bon xicot, i el més castigador (amb perdó d'en Lapeira). Consti, però, que no l'alabem perquè hi tinguem cap benefici, sinó amb tot desinterès. I ara!...

(Ep, Ruiz! Saps? El nostre cafè i copa de conyac ens el paga aquell «dandy» de la clenxa amb fixapel que es diu Hierro. Dissimula, i que no se n'enteri ningú més que la gent i nosaltres.)

H. U. MORISTA I COMPANYIA

DES D'ESPARRAGUERA

SABEM...

...que hi ha qui encara s'esforça en dir que no escriu ell al XUT!
...que hi ha qui està molt «cremat» perquè li digueren Sancho Panza.

...que, segons vents d'avall, en Puig ens deixarà, per poder així acontentar a certa nena martorellenca que en presum de rellotge pulsera.

...que en Joanet Galceran (o Peix, com vulguin) s'havia retirat del futbol.

...que fins es passaren proclames per tal decisió.

...que ara torna a jugar.

...que l'opinió de tots és d'a-

grair per la reaparició, però el «xiquet» està molt baix de forma.
...que es podrà comprar un autocar si el club segueix assolint els èxits de cada diumenge al camp.
...que, de fer-ho, sortirà barat de benzina.

...que es parla d'organitzar una altra penya.

...que no sabem si serà afiliada al club o independent.

...que ho celebrariem moltíssim!!!

...que d'una vegada s'acabaria la llei de l'hampa que hi ha per uns quants...

...que, a Súrria, el nostre primer equip sucumbí per cinc gols a dos.

...que perdre amb el colista del grup equival a la pèrdua del campionat.

...que la «Penya», a mans d'un desconjunt de Monistrol i al camp local, perdé per dos gols a cap.

...que «no volem» parlar d'aquest encontre.

...que aquest any l'hem començat molt malament.

CCHEFF

DES DE FLIX

Havent desaparegut misteriosament en Mas T. Got, a causa del que li deia el Sheriff de Llofriu, de Reus, em faig càrrec jo de treure els drapets al sol en això que es refereix al futbol flixenc, que cada dia se'n va més a fons. Causes? Negligència de la Directiva i poca afició dels jugadors. La primera té atenuants que es basen en l'accident sofert per en Ranió el dia 27 de setembre de l'any passat al camp del «Vinarò», on involuntàriament varen trèncar-li una cama; per aquest motiu alguns jugadors varen agafar «canguelis» i varen retirar-se. Sortosament, en Ranió va millorant de la greu lesió, ja que el dia 7 del corrent va tornar a reprendre la seva tasca, de la qual cosa ens alegrem de debò.

El «Flix», per tal de poder-se fer seu el campionat comarcal, va signar als jugadors del «F. C. Atlètic» de Mora la Nova, Agramunt i Martí, els que, com s'esperava, varen donar un gran ren-

TRADICIONAL BALL DISFRESSES

ORGANITZAT PER LA LLIGA DE CORREDORS DEL COMERÇ I DE LA INDÚSTRIA
A PROFIT DEL SEU FONS D'INVALIDESA

Per al dia 4 de febrer, a les 10 i mitja de la vetlla, que tindrà lloc en l'esplèndid i elegant saló de la

BOHEMIA MODERNISTA

CASANOVA, 3 I 5 - BARCELONA

COLOSSALS PREMIS A LES DISFRESSES I FORMIDABLES OBSEQUIS

diment en tots els partits en què han pres part, i no cal esmentar que el «Flix» és campió per segona vegada.

El dia 3 del corrent va visitar-nos el líder de la comarca tortosina, «Dertusa F. C.», al que vàrem passar per la pedra per quatre pèsols a dos. Cal remarcar que aquest equip és el més temible adversari del «Flix», puix quedà demostrat en l'actuació al nostre terreny.

Defensaren els colors del «Flix» en Larrosa i Català, actuals jugadors del «Reus Deportiu» i «Centre d'Esports Vilanova», respectivament, els quals no varen de-

mostrar la seva gran quantitat de «fúria» per estar avesats a jugar en camp dur. No obstant, compliren amb la seva missió.

Desitgem moltes prosperitats a la Redacció del simpàtic XUT!, a l'ensens que als demés corresponsals de la secció «De tot Catalunya».

KARPANTA I PUNYALES

DES DE MORA LA NOVA

El diumenge passat vàrem rebre la visita del «F. C. Capsanes», al que sols poguérem guanyar per tres «xurros» a un.

Ara anem a fer un comentari del partit. Començarem dient que els de Capsanes estiguérem a punt

de donar-nos un ensurt, puix va acabar la primera part amb un a zero a favor dels forasters. Però, a la segona, després de refrescar, sortiren els locals atacant de ferm, aconseguint tres gols. Que tenim un mig-ala reserva que aviat el faran internacional, però que té l'únic defecte d'entrar amb les mans en alt, com si l'apuntessin amb una pistola. Que el nom d'aquest mig-ala el direm, perquè pugui dir que ha anat al XUT! Es diu F. Solé.

Per a la setmana que ve ja farem enrabiar algun altre jugador.

WALLES-TER

DES DE REUS

Acaba d'informar-me un dels meus nombrosos espies, que, de resultes de les dues darreres cròniques d'aquest humil correspon-sal, en les que cantava les tupina-des del «Nàstic-Xavó», els de la capital estan disgustadíssims que truen foc pels ronyons i suc de llimona pel nas. Tant és així, que en una Assemblea sacreta celebrada a la plaça de braus, han acordat, per unanimitat, concedir un premi de 70 rals i tota la cartera dels deutes de la Secció, al primer ciutadà que recorri el vel sobre la vertadera personalitat d'en Ganxet.

Em sembla, senyors del «Nàstic», que no n'hi ha per tant. Que per ventura no es recorden vostès d'aquelles bromes tan originals que gastaven vostès quan alguna vegada, i gràcies sempre als procediments que tenen per costum em-plear, posaven al «Reus» en ridícul?

Segurament la memòria els farà figa, doncs fa tant temps que no paren vostès de fer el neula i els primos, que és fàcil hagin oblidat allò de la caixa de morts, de l'esquela mortuòria, dels telegrams i cartes de condol; en fi, totes aquelles coses que els honren tant.

I per tot aquest maramangó tan de xivarri? Fugi, home, fugi; altres coses tinc en cartera que portaran més joc el dia que les publiqui i també es tindran de prendre la raó en paga.

La veritat, senyors del Serrallo, sento dir-los-hi que es fan molt poc favor que es dediquin (em refereixo als senyors membres) a perdre el temps llegint i prenent-se seriosament tot quan el XUT! publica, doncs els considero prou vius per estar enterats que es tracta d'un setmanari humorístic; això és pel públic, m'entenen? Vull dir pel «populacho» i no per aquells senyors de carrera.

De totes maneres, com que tinc interès en que tots vostès em co-

ACADEMIA PRÁCTICA

TELEFON 16716

COMERÇ

Sistemes pràctics i breus. Ensenyança individual i intuitiva. Classes per a majors d'edat, joves i senyoretes. Aules separades. *Reforma de lletra. Ortografia, Càlcul Mercantil, Teneduría de llibres, Mecanografía, Taquigrafia.*

IDIOMES

PROFESSORS NADIUS I PRACTICS. METODES RAPIDS I PERFECTES, FRANCES, ANGLES, ALEMANY, ITALIA, ESPANYOL I CATALA ALS ESTRANGERS. TRADUCCIONS.

CARRERES

Batxillerat, Enginyers Industrials, Peritatge, Professorat i intendent Mercantil. Oposicions. Textes i programes oficials. Ensenyança lliure i oficial col·legiada.

Primera Acadèmia incorporada oficialment a l'Escola d'Alts Estudis Mercantils i a l'Institut Nacional de Segona Ensenyança de Barcelona

SECCIO EDITORIAL. — Edicions pràctiques. OBRES PUBLICADES: «Ley sobre Utilidades aplicada a la Contabilidad». — «Correspondencia Mercantil Práctica». — «Libro del Maestro y del Alumno». — «Mecanografía». — «Taquigrafia sistema Garriga». — «Inglés, Primer Curso».

FONTANELLA, 4 (PLAÇA CATALUNYA)

neguin personalment, els hi assabentat que el proper diumenge, de 3 a 5 de la tarda em trobaran per la Rambla de Sant Joan venent corbates a pela. Entesos?

Molts records a tots i en particular a aquell bizzarro que va dir: «Mardita zea mi estreya, pue a mi no hay nadie que me baje los carzonziyos pa desirme pagano.» Em jugo la cabellera d'en Navas que no en porta de calçotets.

Tinc entès que malgrat el temps transcorregut, són varis els clubs que encara tenen de cobrar una subvenció corresponent a un campionat provincial (províncies Tarragona i Lleida) i entre ells puc citar el cercle local «Catalunya Nova».

Tots vostès sabran que dit campionat el subvencionà amb mil endoles un dels principals personatges del futbol català (avui ocupa un dels primers llocs dins la nostra República), les quals tenien d'ésser repartides en parts iguals a tots els clubs participants. La subvenció la cobrà un senyor (?) del Comité de Competició, però l'home es veu que per portar a terme la distribució, espera, sens dubte, que vingui la repartidora. El bonic del cas serà que quan es decideixi a repartir-les, encara les guardi a la butxaca, doncs, segons referències, es tracta d'un xicot molt desinteressat amb les pafes dels altres.

I els clubs perjudicats, per què no protesten?

La Fede sabem que també està a l'intrínquil de la cosa, però es veu que també espera la repartidora per demanar responsabilitats al culpable.

Els senyors «beunzas» del periodisme *La Cruz*, de la capital, estan

TEATRE DEL BOSC CARNAVAL 1932

DISSABTE, 6 DE FEBRER, NIT

GRANDIÓS BALL DE DISFRESSES ESPORTIU

dedicat per «EUREKA» a totes les entitats esportives

COOPEY ORQUESTRA - REFLECTORS

10 VALUOSOS PREMIS 10

tocant campanes de valent; de totes maneres, és la seva feina.

Aquests pollastrots de Tarragona poden saber molt bé en quina Parròquia fan anar millor el sermó, en quina església passen millor el rosari o bé quantes Aves i confessions es necessiten per obtenir el dret de cuixa, però pel que és en esport estan ensenyant la llufa de mala manera.

Mirin que tenir d'informar-los del que tenen a casa... És el comble de la ignorància, pobres nois.

Els de *La Cruz*, amics sidralistes, no saben que a Tarragona existís la «Penya Blau-Grana» i que estava composta per elements del «Gimnàstic» i del «Tarragona»; de totes maneres, això de no saber-ho no és tan esgarrafós com sembla, però el xocant és que en un article publicat a *La Cruz*, desmentien al corresponsal del *Baül* a Reus, que per cert ha demostrat millor que ells on té la mà dreta, que a Tarragona existís tal penya i menys formada per equippers del «Nàstic-Xavó».

Resultat: que el passat diumenge ens visità la «Penya Blau-Grana», de Tarragona, composta per en Navas, Barberà, Delclòs, Martínez, Cobos, Alegret, etc., tots ells del «Nàstic», i sucumbiren per 4 favons a la Sols hi mancava l'entrenador i aquell «xulo» dels calçotets per haver-hi tota la cort celestial.

Mirin, macos, volen seguir un consell meu? Doncs dediquin-se a anar cada diumenge a doctrina o

bé a fer la bescambrilla amb en Gil Robles i deixin les coses de futbol pels homes grans, a no ésser que vulguin fer col·lecció de pebrots.

Apa, siau, i procureu conservar la llana, doncs dintre poc els passaré a esquilar.

Ah! Em descuidava de dir-los-hi que prenguin nota de que a Tarragona tenen un port de mar, saben?; no facin una altra planxa per l'estil d'aquesta darrera, dient que no n'estaven enterats.

GANXET

DES DE VIC

RENTÉE DE LA «PENYA BONS»

Prou feren tots els esforços perquè la seva *rentée* a les palestres esportives, per mitjà del partit concertat amb els forçuts (és un dir) de la «Penya Ferro», de Granollers, assolís un èxit remarcable, podent així desterrar els mals averanys escampats sobre llur situació econòmica i moral.

Malgrat tot, foren estèrils. La mala tarda reinant i els atraients espectacles del cinemes locals tingueren cura de que el camp del «Vic F. C.» presentés un aspecte tristíssim.

I el que havia d'ésser una reivindicació tant per l'equip com per la caixa fou un fracàs rotund. Mancats d'entrenament, els jugadors semblava talment que es movien per força, i encara que el resultat els fou favorable per tres gols a cap, no se'l mereixien. Doncs si sobre el paper hi havien moltes ganes de conquerir-lo, sobre el terreny les ganes eren de... des-acreditar-lo.

Igualment podem comentar-ho dels forçuts, car es contagiaren el mal dels «Bons» i perderen un partit que se'ls feia més difícil perdre'l que guanyar-lo.

En resum, un partit molt fred (igual que la tarda) i una merma considerable en el paper «Penya Bons S. L.».

HOM SAP...

...que diumenge la «Penya Atletica» (imitadors de la «Penya Bons») festejà el seu primer aniversari amb varis actes, entre tals

DONES I HOMES

VÍCTIMES DE MORENES, FISURES, ECZEMES, FLUIXOS, COISSOR, HEMORRAGIES INTERIORS I DEMÉS MALALTIES HEMORROIDALS DEL RECTE I ANUS I DE LA PELL

Curen de veritat radical i ràpidament amb

Proktosol-Jeil

Fabricats per "CHEMISCHE FABRIK HENRY COHRS", Hannover
DARRERA PARAULA DE LA CIÈNCIA MÈDICA ALEMANYA

Caixa 12 supositoris. Ptes. 7'25, Caixa amb tub d'unguent. Ptes. 5'75

Venda: Centres d'específics i principals farmàcies

Representant general: N. SALLES.—Apartat núm. 199.—Telèfon 55859—Barcelona

la gran diada econòmica de la «Penya».

HOM IGNORA...

...quin serà l'equip que vindrà a guanyar-los-hi la copa ofrena de l'acaudalat fabricant de licors L'Estrella. Només hi ha un petit detall i aquest és: l'equip a què ens referim ha vingut a jugar algun encontre amb la «P. Bons».

Voleu gent més economista que l'equip de la «Cooperativa»?

SIMONETTI

DES DE VILAFRANCA DEL PENEDES

El dia 24, diumenge per més senyes, va anar el nostre gloriós primer equip a la mai prou venerada vila del company Sibeca, per fer-se a palletes i amb el primer equip d'aquella, el «Granollers S. C.», el dret d'entrar a formar part del grup de la nostra categoria en el torneig de la promoció a la categoria de «dos ases».

I, ja ho veuen; a pesar de les manifestacions del simpàtic Sibecas, i sense necessitat d'en Jover ni de l'Edelmiro, ni de jugadors del «Barça» ni de l'«Iluro», els hem pasat per la pedra pel resultat de 2 a 1 a favor dels màrtirs i gloriosos colors del «Vilafranca F. C.».

Ara veurem el diumenge dia 31, que es celebra el segon partit a casa nostra i, com que el nostre camp és fatidic pels colors immaculats del «Granollers S. C.», creiem els aficionats d'aquesta i jo que els purs jugadors granollerins quedaran una vegada més derrotats pels llampants colors vilafranquins. Així sia, pel bé de l'afició vilafranquina, doncs si es perd volen la majoria dels «paganos» o socis tirar-se a la beguda per tots els segles dels segles.



¡Nerviosos!

Prou de patir inútilment, gràcies a las acreditades **GRAGEES POTENCIALS DEL DR. SOIVRE** que combaten d'una manera còmoda, ràpida i eficaç la

NEURASTENIA. Impotència (en totes les seves manifestacions), mal de cap, cansament mental, perdua de memòria, vertigens, fadiga corporal, tremolors, dispènia nerviosa, palpitations, histerisme i trastorns nerviosos, en general de les dones i tots els trastorns orgànics que tinguin per causa o origen esgotament nerviós. Les **GRAGEES POTENCIALS DEL DR. SOIVRE** més que un medicament són un element essencial del cervell, medula i tot el sistema nerviós, regenerant el vigor sexual propi de l'edat, conservant la salut i prolongant la vida; indicades especialment als esgotats en la seva joventut per tota mena d'excessos, aconseguint sempre, amb les **GRAGEES POTENCIALS DEL DOCTOR SOIVRE**, tots els esforços o exercicis fàcilment i disposant l'organisme per reprendre'ls sovint i amb el màxim resultat, arribant a l'extrema vellesa i sense violentar l'organisme amb energies pròpies de la joventut.

BASTA PENDRE UN FLASCÓ PER CONVENCER-SE'N

Venta a 5'50 pessetes flascó, en totes les principals farmàcies d'Espanya, Portugal i Amèrica

NOTA.—Dirigit-se i enviant 0'25 pessetes en segells de correu per al franquig a Oficines Laboratorio Sôhatarg, Carrer del Ter, 16, Barcelona, rebiran gratis un llibret explicatiu sobre l'origen, desenrotll i tractament d'aquestes malalties.

Al camp de la desapareguda «U. S.» la secció de la cultura de la dona està fent periòdicament els seus entrenaments. Recomano a la Directiva del «F. C.» que privi el nostre Sabater de que hi vagi massa freqüentment, doncs em sembla que quan tingui de defensar la nostra porta podria passar un daltabaix.

XARELLO

DES D'OLOT

Baix la presidència del bust de la República, i sota la vigilància de l'ull expert i vigilant d'un masser mudat, es celebrà al saló de sessions de la casa comunal l'Assemblea extraordinària convocada a petició de nombrosos socis sobre l'assumpte canvi de local.

Regnava gran expectació, ja que, segons rumors que corrien, es deia que hi hauria bolets. Alguns portaven pistola i altres portaven sopar. El senyor president es dirigeix a l'Assemblea dient que el canvi favoreix l'entitat. El senyor Martínez s'aixeca i diu que ell és

demòcrata i lliberal, que hi ha un ambient de llibertat i, com a tal, opina que el canvi no favoreix ni perjudica al club, i, després d'un discurs que dura vuit dies, ensopeint als concurrents, diu que, com a mires particulars votarà en contra. El senyor Vélez intervé preguntant si els socis poden menjar carn d'olla els diumenges. Repassa el Reglament, se l'hi respon que no ho concreta. El senyor Casas, agraït al senyor Vinaixa perquè amb el cafè li donava més sucres de la raó, no votarà a favor de la Junta, reconeixent, no obstant, que són bons nois i que ho fan en bé de l'entitat. El senyor Güell afegeix que en funcions de directiu li costa molt quartos, i fineix dient:

—Molts m'han dit burro!

L'Assemblea.—Molt bé! Molt bé!

En Llumà enterneix els concurrents recitant un drama d'en Calderon, i a continuació el senyor Vélez es pren la paraula per vintena vegada, i pregunta si els jugadors poden assistir mudats a l'Assemblea, i, després d'un breu parlament, exposa que es vagi a votació.

La Junta es retira i dona deu minuts per deliberar.

Acte seguit es col·loca l'urna en forma de galleda esmaltada sobre la taula presidencial, i es verifica la votació sense cap incident digne d'esmentar-se. Verificat l'escrutini, es trobaren 56 vots en pro per 38 en contra, favoreixent els designis de la Junta, acabant el senyor president dirigit-se als assembleïstes cantant les glòries del local i fent vots perquè el nou cafè no se'ls hi posi malament.

I, sense res més a tractar, s'ajecà la sessió.

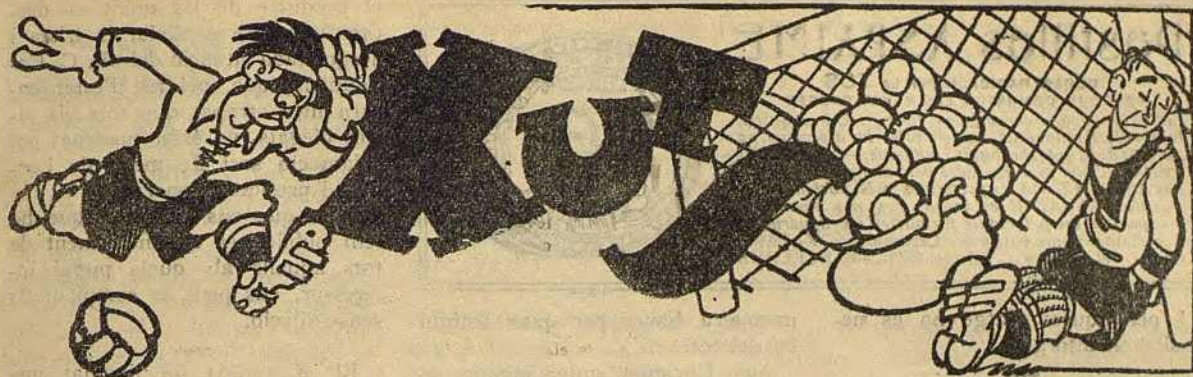
SEERLOK-HOLMES

Bulleti de subscripció al XUT!

En. que viu al carrer de.
poble. província de. se subscriu per
un. al XUT!

El preu de la subscripció és de 3 pessetes trimestre, 6 pessetes semestre i 12 pessetes l'any. Les subscripcions per Amèrica doblen els preus.

L'import pot enviar-se en segells de correu o per gir postal a la nostra Administració, Consell de Cent, 201.



«Aquí, estación E. A. J. Uno, Radio Barcelona... Ah! Ahoooo! Ai!... Bienzobas avanza y pasa a Cholin... Ahohaaa! Aaaaah! Piera centra el balón, que va a los pies de Ramón. Sí... aaaaah... ahoaaaaah... ah... Y Ramón... Ramón... ahoooo... ahoaaaa... ah... pierde la jugaaaaaada... ahaaaah! Insausti paasa a aaah, a Ayes-taaaaaraaan... ahaaa... aohaaa!... (Pausa.)»

Ay cap de mitja hora se sent una veu que crida: «Senyor Torrents! Senyor Pepito! Despertis, que ja s'ha acabat el partit!»

Llavors en Pepito Torrents acaba: «Aquí, estación E. A. J. uno. Acabamos de radiar el partido «Donostia»-«Barcelona», que se celebra en Las Corts...»

En Planas, l'ex-defensa del «Barça» i ex-entrenador de tots els clubs de la península, ha rebut una invitació al vals, del «Celta de Vigo».

Es de creure que en Planas, tenint en compte que els anys passen que un no se n'adona, no es farà pregar i acceptarà.

Ves per on, a la *temprana edad* de quaranta primaveres encara li surten pretendents.

El matx de boxa que tingué lloc al camp de Les Corts a l'acabament del partit «Donostia»-«Barcelona», entre dos socis del morro fort, ha tingut un desenllaç inesperat.

No hi haurà revenja, perquè els dos interessats estan contents del

resultat i cada un d'ells està convingut que va desencolar a l'altre.

Ens congratulem d'aquest final joliu i festiu, i contents ells, content tothom.

Diumenge vinent sortirà l'autocar amb els periodistes esportius que van a València a lluitar contra els periodistes esportius valencians.

Preguem a en Fina i en Bofarull no extremin l'elegància i que es mostrin discrets en llur abillament.

Tractant-se de diumenge de Carnaval, seria lamentable que els valencians els prenguessin per una comparsa disposada a desfilar a la rua.

En Burillo no està de llomillo. L'home està de dissolucions fins a la punta dels cabells. Després de la dissolució del «Saragossa»,

CREMA D'AFAITAR, GUIU

ara és víctima de la dissolució del «Catalunya».

I es passa el dia rumiant a quin club podrà anar per passar una vellesa tranquil·la.

Li recomanem que no vagi al «Badalona».

Llegeixin, que és bo:

«Castelló, 25.—Dissabte passat es va rebre al «Deportiu de Castelló» una comunicació de la Federació Nacional ordenant l'ajornament del partit d'aquest club amb el «Catalunya», degut a les dificultats econòmiques del club barceloní.

La decisió causa també una gran pèrdua a l'equip local, que travessa una difícil situació econòmica. Els

directius no saben com podran reunir les set mil pessetes que necessiten per als dos desplaçaments que han de fer a poblacions tan distants d'aquesta com son Gijón i Sevilla.»

De manera que el «Castelló» esperava el «Catalunya» per fer els gastets i poder anar a Gijón i a Sevilla. Magnífic!

A veïem si a darrera hora el «Catalunya» resultarà un potentat en mig de la misèria que corre i encara haurà de protegir els demás!

No passa res. Els eterns elements pertorbadors i els eterns descontents fan córrer que al «Club Femení i d'Esports» ja no s'entenen, i que de tant en tant les sòcies s'agafen pels cabells i s'insulten amb un llenguatge que no és precisament el de Tolstoi.

Calúmnies!

No passa res!

De resultes dels vidres trencats, però, aquest mes han gastat catorze duros de lampista.

Amb marcada insistència circula l'espècie de que la *entente cordiale* que hi ha hagut entre el «Catalunya» i la Federació Catalana ha estat a base d'una fiança de quinze mil pessetes, fiança que, com ja deuen suposar, no és precisament la Federació qui l'ha fet.

No cal dir que si això es confirmés la Fede quedaria com una persona gran. Al «Catalunya» precisament el que li falta no són tutelles, sinó pessetes.

**RON
BACARDI**



LANDIS

REPARACIO RAPIDA
I GARANTIDA DEL CALÇAT

JARDINES, 9. - BILBAO

Muntaner, 32. - Barcelona

Pastillas ASPAIME

CUREN RADICALMENT LA TOS
PERQUE COMBATEN LES SEVES CAUSES

Catarros, conques, angines, laringitis, bronquitis, tuberculosi pulmonar, asma i totes les afeccions, en general de la gola, bronquis i pulmons.—Les Pastilles ASPAIME són les receptades pels metges. Les Pastilles ASPAIME són les preferides pels pacients. Les Pastilles ASPAIME es venen a UNA pesseta la capsula en les principals farmàcies i drogueries. Especialitat farmacèutica del Laboratori SOKATARO Carrer del Ter, 16 : Telefon 50791.—BARCELONA



I per aquest viatge no es necessitaven alforges.

Ha estat desqualificat per quinze dies el davanter-centre del «Sabadell», senyor Calvet. D'aquesta manera els federatius es pensen que el jugador de referència escarmentarà i un altre dia no hi tornarà.

Com si amb aquestes inhabilitacions el que en sortís perjudicat fos el jugador... De cobrar, bé cobra igual, no?

La setmana passada, al Restaurant Catalunya, de la Plaça de Catalunya, hi havia Miss Catalunya i l'ex directiu del «Catalunya», senyor Vila.

Exactament no sabem el que devia passar, però tot d'un plegat vam veure com el senyor Vila, ex directiu del «Catalunya», empaïtava a l'amo del Catalunya para solas amb una cadira, que no cal dir també era del Catalunya.

Ens han assegurat que aquestes batusses que van tenir lloc al Catalunya eren organitzades per l'amo del Catalunya para solas y esparcimiento de Miss Catalunya, i que el senyor Vila, ex directiu del «Catalunya», va voler prendre part a l'acte i col·laborar d'aquesta manera i ben desinteressadament als festeigs que, en honor de Miss Catalunya, tenien lloc al Restaurant Catalunya, de la Plaça de Catalunya, al costat del cinema Catalunya.

El bon soci del «Barça» ha tingut la desil·lusió de veure com en Mas, el defensa de les dents més blanques del món, es tornava a quedar a caseta i no participava a l'excursió a Madrid.

En Mas, senyors, torna a estar lesionat. Ara té una periostitis al capdamunt del peroné de la cama dreta, i per això s'haurà d'estar quinze dies més sense poder sortir. Figurin-se l'expectació que hi co-

mença a haver per quan estigui bo del tot.

Apa, Enriquet, quina manera de fer-te l'interessant...

El dia 14 d'abril, per commemorar la vinguda de la República, jugaran a Barcelona els equips representatius de la Federació Centre i de la Federació Catalana.

Així, doncs, tot allò de que vindria l'equip de Londres ha passat a la història, i els anglesos es veu que no s'atreveixen a treure el nas més enllà del Canal de la Mànega.

Ja els ho vam dir, nosaltres, que tardaríem anys a poder fer la pau d'aquell set a un.

Diu en Piera que portant el barret de can Tanganelli, Jaume I, 3, no s'agafa la grip.

El S. U. P. P. B. (Sindicat Unic de Pobres Pelats de la Província de Barcelona), adherit a la C. N. P. P. E. (Confederació Nacional de Pobres Pelats d'Espanya) i afiliat a la A. I. P. D. M. D. A. (Associació Internacional de Pobres d'aquest Món i de l'Altre), ens envia un atent B. L. M. fent-nos saber que, en assemblea extraordinària celebrada la setmana passada, va acordar que, d'ara endavant, els seus associats deixaran de celebrar el descans dominical i que cada diumenge organitzaran unes collectes monstruosas.

el producte de les quals es destinarà íntegrament a aliviar la trista i desgraciada situació del «F. C. Catalunya», que, pel fet d'estar encara més atrapat que tots els altres plegats, va ésser nomenat per aclamació soci de mèrit de l'entitat i president honorari.

Com que ens demanen que ho fem públic per a coneixement de tots aquells als quals pugui interessar, ens plau de complaure'ls sense dilació.

El «Castelló» ha liquidat uns quants jugadors, i, segons ens ha comunicat un espia de confiança, espera amb interès veure com s'acabarà l'aliança «Catalunya»-Federació, per oferir-se desinteressadament a la Fede del seu país per tal que el protegeixi.

Ho sentim veritablement, perquè el número dels sense feina futbolístics augmenta que és un gust.

Deia en Lasplazas, del Mundo, comentant el combat Gironès-Noack:

«Es opinión nuestra—pobre opinión personal, al fin y al cabo—que si los campeones es lógico y natural...»

Home, amic Lasplazas, no ho sabem que tinguessis cua. Sí que la portaves ben amagada...

Al camp del «Júpiter», el diumenge passat, van perdre amb el «Mallorca». Això és cosa sabuda, com també que l'àrbitre va rebre de valent.

Però el que no se sap és que a en Parera petit, si es descuida, li arromanguen el nas.

En veure que uns quants fanàtics donaven aquelles recomanacions pel dispensari, va voler qualificar-los dient-los una paraula zoològica.

COMPANIA DE LINEAS AEREAS SUBVENCIONADAS S. A.

C. L. A. S. S. A.

SERVEI DIARI

Barcelona-Madrid

Madrid-Barcelona

El més ràpid. - El més econòmic. - El més segur

PANALIONS

Es curen ràpidament amb el

SANOL PIZA

Sancionat per la classe mèdica - Flascó 1'65 ptes.
VENDA: Plaça del Pi, núm. 6 : FARMACIA

I uns que ho varen sentir li engegaren un cop de puny que, si l'arreglaven, li deixen com per anar a la rua. La sort que va tenir lleugeresa i va esquivar a temps.

Un altre dia, que no s'emboïlliqui i que deixi espai als fanàtics.

Els del «Donostia», amargats per la derrota del diumenge passat, i amb un bé de Déu de suc de raïm dintre el cos, anaven per la Rambla fent uns crits de «Vis-el «Donostia»!» i «Mueran y abajo los culés!» que enternien les pedres.

El curiós del cas és que no varen trobar, els de Donostia, qui d'una ídem els esbotzés la menjadora.

Perquè encara que el vi doni per mancar al respecte i la bona educació, això no vol dir que els altres, per no mancar a les lleis de l'hospitalitat, ho permetin.

En Zabalo i el seu papà es veu que han anat donant-se compte que ara no és època de fer filigranes amb el futbol i s'ha donat per la pell, avenint-se a jugar i a tornar a la disciplina imposada.

Perquè allò que deien de tornar a jugar amateur no s'ho van creure ni els recent nascuts de la casa de Maternitat, posem per exemple d'innocència.

Perquè si volia jugar d'amateur no calia reclamar més sou, puix es podia donar per excellentment pagat.

Han de reconèixer que avui, com a can «Barça», enlloc. Almenys cobren.

En Saló, a València, es va sentir Nabucodonosor, o, dit en època més moderna, un Rockefeller, i va demanar a l'hotel un vi especial que costava set o vuit pessetes cada ampolla. El senyor Valdés, com a delegat i comprenent que la vaca no dona per tant, i que a més no devia tenir el paladar de púrpura, li va dir que es con-

cretés a beure vi com els demés, o sigui el corrent, o sinó que tirés de veta de xampany del Túrria, vulgarment conegut per aigua.

Pel que fos, el senyor Valdés li va posar en nota aquest extraordinari i a fi de mes li descomptaran del sou l'ampolleta de vi.

Despilfarros, no!, que diu el senyor Valdés.

En Ros, del «Sabadell», sembla que el persegueixi la negra en forma de Linares.

Així que aquest darrer va entrar al «Badalona», en Ros va jugar com un esperitat, i ara al «Sabadell» li ha passat el mateix.

Potser que es faci tirar la planeta, veïem si és el seu *hado adverso*.

Hi va haver un altre jugador del «Barça» que, com que no li



S. ESTEVE ALBET

VENDES: COMERÇ, 29

EXPOSICIÓ I REPARACIÓ:

COMERÇ, 2

TOT PER A CICLISME

agrada la *cazalla* ni el Mallorca, va demanar alguns licors de primeríssima marca, i també tenim entès que li descomptaran del sou la despesa feta.

Res, que si això no són estalvis, que vingui qualsevol Bausili de la Lliga i que n'ensenyi més.

El senyor Valdés va prometre als jugadors del «Barça» que si guanyaven al «València» els prometia una nit de *jolgorio*.

Acabat el partit, i després de sopar, van anar al Casal Català, on foren magníficament obsequiats amb bellíssimes partides de xapó.

Entretant, alguns jugadors conquistaven al senyor Valdés perquè, malgrat haver empatat, els portés a fer brometa per aquells mons de Déu.

Per evitar complicacions, direm que els casats anaren a dormir i que sols consumiren cervesa i que

els gots eren tan petits que se'n necessitaren aquella trentena per atipar una mica a en Jack.

I, en honor de la veritat, cal dir que les despeses, que pujaven a la ratlla de trenta drets, les pagà el senyor Valdés de la seva butxaca particular.

I que en prenguin nota els de les responsabilitats.

I, ara que parlem de la Comissió de responsabilitats. S'han tancat en un silenci tan prudent els senyors de la Comissió, que ni amb un cerca-pous se'ls pot treure cap paraula.

La seva discreció depassa l'imaginable, i nosaltres, malgrat ensenyar-los deu peces de la perilla i un pernil *serrano*, no hem pogut treure l'entrellat de res.

Al senyor Duran li hem parlat de dentadures postisses i de queixals de mamut, i res.

Al gran Ferrer l'hem agafat per la part parlamentària. Una tomba.

A l'Armengol l'hem afalagat dient-li que era l'home que jugava millor a la manilla. Ni cinc.

A l'Olzina, que era l'ideal com a secretari. De pedra marbre.

I, per fi, al senyor Pallí l'hem agafat pel costat de la democràcia i dels humils. Li hem parlat de la camisa blava i dels obrers sense treball.

Semblava que ens coneguéssim. No ens ha volgut dir res.

Males llengües atribueixen aquest mutisme a que no troben res.

Hi ha ex-directiu que no sossega des del dia que va començar a actuar la Comissió de responsabilitats.

Només somien per si qualsevol cosa innocent la interpreten malament i la volen posar en evidència.

I, per diversos conductes, procuren saber el que ha trobat la Comissió.

El senyor Coma, com a president del «Barça», efectua unes gestions prop del propietari del

CASA SIBETAS

ARTICLES PER A SPORT

ARIBAU, 35 TELÈFON 32915

Camions usats

J. FLOTATS

Tamarit, 95 i 97 - Tel. 31506

xalet del carrer de la Diputació, a fi de que rebaixi el lloguer anyal de vint mil pessetes a la meitat, puix que el club no està per aquestes despeses i ha de fer estalvis.

Si no reix en les seves gestions, cercaran un lloc a propòsit i barretet.

I aquesta vegada va de debò.

Un altre a afegir a la llarga llista de clubs que estan a la misèria.

El «Castellón», a més d'acomiar a quatre o cinc jugadors per no poder-los pagar, ha anunciat que no sap d'on treure les set mil pesetes que necessita per desplaçar-se i per arribar al final del campionat de Lliga.

Si fa l'anec per set mil, dintre poc temps, que haurà crescut el dèficit, anirà a captar.

Si les coses continuen així, dintre un parell d'anys no existirà el futbol o tots seran amateurs altra vegada.

La Federació Centre ha fracassat en els seus propòsits de concertar un partit el dia 14 d'abril amb la selecció dels professionals de Londres, i llavors ha acceptat l'ofertament de la Federació Catalana de fer-ne un a base dels representants de les dos capitals.

Així, doncs, es pot donar per segur que les ciutats Barcelona i Madrid s'enfrontaran el dia de la commemoració de l'adveniment de la República.

El «Barça» estava en tractes amb un club francès de rugby perquè l'equip seu de rugby anés a Poitiers a jugar.

En principi ja estaven entesos, però a darrera hora, degut al calendari del Campionat de Catalunya, se'ls ha esguerrat el marro.

Però, amb tot, no desdiuen i fan gestions perquè els francesos acceptin una altra data a fi de fer factible l'excursió.

Nosaltres pensem anar-hi d'incongnit rigorós i donar compte del viatge.

S'ha establert un matx que gosiariem a qualificar gairebé de boxa entre en Duran, en Cleries i en Carreres a veure qui dels tres pot tenir la supremacia dintre l'element femení del basket del «Barça».

En Carreres sembla que ja està fora de combat, i ara resten en Cleries i en Duran.

Qui té més probabilitats de sortir-ne vencedor és el que ja han batejat amb el nom de Castigador basketbolista, o sigui en Cleries.

En Duran haurà d'estar com a suplent.

Aquest any els campionats universitaris de boxa han perdut el màxim d'interès.

L'any pasat, en els pesos forts hi va prendre part el pes diplomados Cuguero, però aquest any no es presenta.

Va quedar campió i no vol renovar el títol.

Les malalties i llur convallescència

Les malalties deixen darrera seu debilitat i anèmia; l'organisme ha empleat per a vèncer la malaltia totes les seves reserves, i el cos queda mancat de defenses.

Si no s'ajuda l'organisme amb un enèrgic reconstituent, la convallescència és llarga i penosa; per això recomanen els metges el FOSFO-GLICO-KOLA DOMENECH, que produeix tan ràpida tonificació, que es nota abans d'acabar el primer flascó. Aquest producte es ven a totes les farmàcies.

FRONTÓ NOVETATS

CORTS. 638 I CASP. 13

TOTS ELS DIES GRANS PARTITS I «QUINIELAS»

Hem esbrinat el per què. L'any passat no va tenir contrincant, però aquest any n'hi ha dos i entrenats, i és qüestió de conservar el físic.

Amb tot, li demanem que ens deixi la vida per aquesta innocent facècia.

Somos padres de familia.

Com que tots els que comparegueren diumenge a Les Corts hi anaven disposats a protegir el «Catalunya», fins els periodistes ens permetérem certes expansions.

Els hauria agradat veure en Fontanet, en Teixidor, l'Aymamí, en Dova i demés plumífers, cridant i animant el «Catalunya».

I és que els periodistes, ja que el «Catalunya» hi posava l'equip, el «Barça» el camp, l'«Espanyol» els socis i la Federació els quartos, acordaren posar-hi l'entusiasme.

Qui posa el que té, no està obligat a més.

En la pròxima sessió de l'Ajuntament, s'acordarà declarar monàrquics i panteres reaccionàries a tots els redactors de *El Mundo*.

Vegin els titulars que apareixien en el número de diumenge:

«Un ejemplo»

Mientras nuestro Ayuntamiento cierra el Estadio de Montjuich, el de París concede 3.100.000 francos para el sostenimiento de un campo de deportes.»

I pensar que ens havien de construir una cinquantena de piscines.

Els jugadors del «Celta» estan batent el rècord de resistència en

ESPORTIUS!!
TINGUEU SEMPRE
EN COMPTE EN ELS
VOSTRES ÀPATS, QUE
NO HI MANQUI EL VI

DIAMANTE

«BODEGAS
FRANCO-
ESPAÑOLAS»

Dipòsit: Francesc HORMAECHE I C.^a, S. L.-Via Laietana, 45, entresol. Telèfon - 20713

LA ROSALEDA

TELEFON 77447

«autocar». De Vigo a Sevilla, de Sevilla a Barcelona i de Barcelona a Vigo.

Ara comprenem per què l'Ibàñez es va fer mal al peu en clavar una cossa al c... d'en Cosme.

Els jugadors del «Celta» hi tenen durícies.

Un retall de *La Noche*, del dis-sabte:

«SANCIONES DE LA NACIONAL

Han sido inhabilitados Calvet, del «Martinenc», i Rius, del «Sabadell»

Por agresión mutua en el encuentro «Martinenc»-«Sabadell», jugado el domingo último, la Federación Española ha inhabilitado a los citados jugadores por espacio de quince días y ocho días, respectivamente.»

Seguim gaudint de l'Autonomia Federativa, com poden veure per les sancions anteriors.

Dimecres vinent es celebrarà l'Assemblea del «Catalunya».

Hi ha expectació per veure si sortirà un senyor amb prou esperit de sacrifici per encarregar-se de la presidència.

En cas de que aquest senyor sortís, nosaltres immediatament el proposaríem per figurar al Santoral.

L'amic Aymamí, el divendres va anar a donar una conferència a Sabadell. Fou una disertació sobre esport i ciutadania que plagué molt als que l'escoltaven.

Felicitem a l'Aymamí i fem constar que aquesta vegada no hi anava per substituir en Sunyol.

Hi anava de *motu propi* (la qual cosa no vol dir que s'hagi comprat una moto).

Dissabte sortiran els periodistes esportius que van a València a jugar el matx de plumífers.

Hi ha expectació per veure quants en tornaran de sencers.

Com que l'equip gairebé està integrat per redactors de *El Mundo*, el que passa més ànsia és en Grau.

L'hora del correu

Koko-Liche.—Hem canviat les hores. Ara ens reunim de dotze a una del migdia. Pot venir quan vulgui, que serà ben rebut.

Rufasta.—

Aparta! Aparta, Rufasta, aquesta literatura per tots conceptes nefasta!

Ostricola.—

Remetre amb segell d'urgència insults per correspondència és prova de gran prudència, però també d'indecència.

WATERS CARDONA VILCARA, 1

R. B. (Hospitalet).—Publicarem el vers a la segona oportunitat que tinguem.

L'home invisible.—No tan invisible com això. Les orelles i la cua se li veuen d'un quilòmetre de distància.

J. T. M.—Es a dir que a la seva família li agradaria i veuria amb bons ulls que vostè fos artista? *Bravo, home!* Ja sap el que

ha de fer: dedicar-se a artista de «varietés». Dibuixant ens fa l'efecte de que hi perdria diners.

Bon minyó.—Amb un xic més de compte amb l'ortografia i vigilant la sintaxi, acabarem essent parroquians.

Eduvigis C.—Ni vostè és damisella ni ha estat mai sòcia del «Club Femení». Vostè és un homeot amb un bigoti com un carabiner, que vol provocar un conflicte i posar-nos en guerra amb les «daines». I això, no! Mai! Qui sap si amb el temps haurem d'anar al «Club Femení» a demanar la mà d'una sòcia per en Tifeta.

Rakowski.—Tot ho arreglarem. Si queda bé ho veurà publicat en el número vinent.

Notenom.—Resigni's i pensi que en aquest món ha d'haver-hi de tot: llegidors i escriptors. Si els uns invadiem el terreny dels altres resultaria que hi hauria més escriptors que lectors... I el que succeiria seria terrible. Tots plegats hi perdríem diners.

A estones perdudes, dediqui's a reflexionar el que li diem, i veurà com ens donarà la raó.

Joan de Joans.—Ben pensat! De manera que vostè es guanya la vida venent drogues i de més a més voldria defensar-se unes pessetes escrivint. Bé, home, bé! A nosaltres també ens agradaria defensar-nos de més a més unes pessetes venent drogues. No vol pas treure la rifa de més a més, per acabar d'arrodonir el pressupost? Amb un premi petit cada mes ja en tindria per fumar.

Nòlit.—Brut! El que envia és gairebé pornogràfic. S'ha errat de porta!

COSTA: ASSALT, 45.—BARCELONA

RECORDI

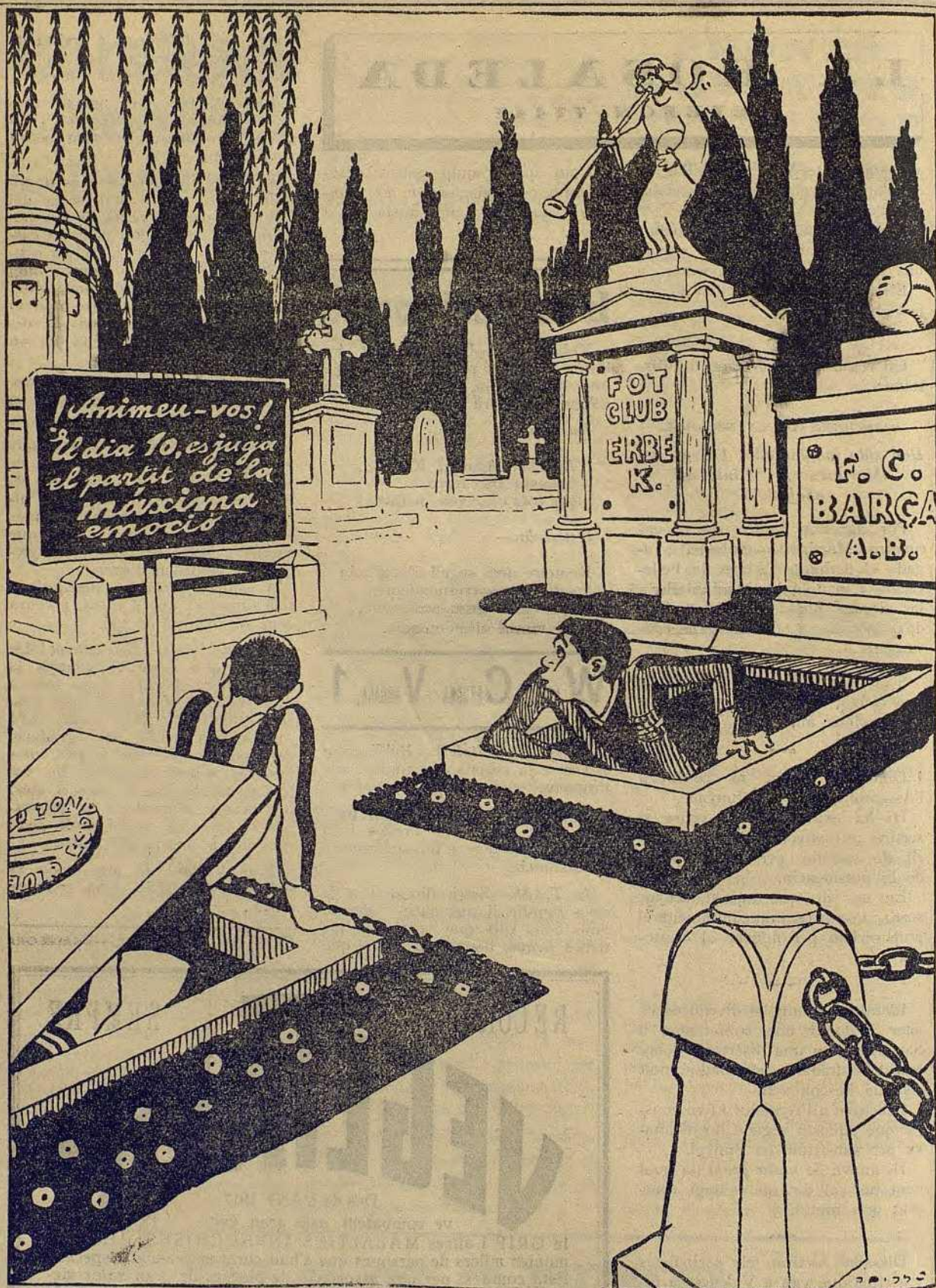
SEMPRE

VEGETALIN

Des de L'ANY 1917

ve combatent amb gran èxit

la GRIP i altres MALALTIES INFECCIOSES. - Ho testimonien milers de persones que s'han curat amb aquest específic. Està compost per una associació de plantes de gran valor medicinal, que manquen de tota acció nociva; es suau, eficaç i de gust molt agradable.



DIMECRES DE CENDRA O DE RESURRECCIO?

«Barça». — Llamp! Em creia que érem morts! Quina sorpresa!
 «Espanyol». — Res! Es veu que només hem estat catalèptics.